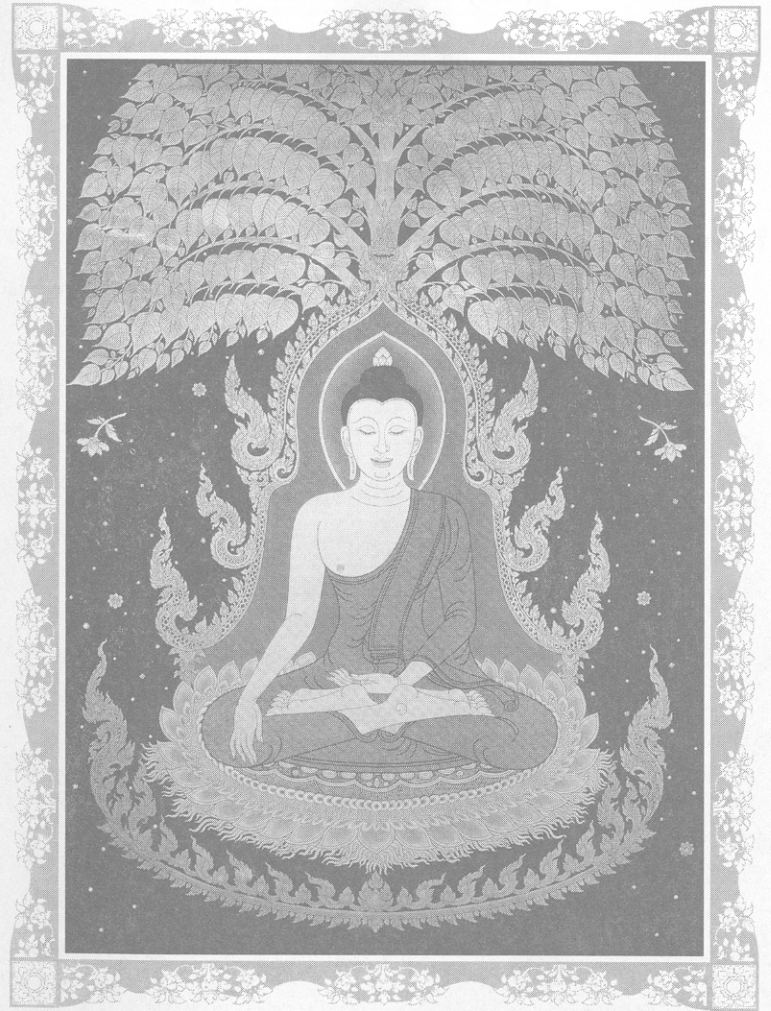

ผู้ดับกิเลสได้แล้ว เป็นผู้ไม่ติดอยู่ในภพทั้งหลาย
เป็นผู้เสียอกเสียใจ ทมตอุปธิ (ตัณหา) ตัดเครื่องข้องทั้งปวง
ถึงความสงบใจ ย่อมอยู่สบาย เป็นสุขทุกเมื่อ

(องค์พระพิชิตมาร ขณะประทับ ณ สิงสพวัน ใกล้เมืองอาฬวี
ครัสเทศนาแก่หัตถกรากุมารโอรสของพระราชาแห่งเมืองอาฬวี
ยังผลให้บรรลุนาคามีผล)

กระโถนข้างธรรมาสถ์

ฉบับที่ ๓ เดือนพฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๔๗

สนทนากับพระเล็ก สุธรรมปญฺโญ
ที่บ้านอนุสาวรีย์ฯ เดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๔๔

ตอบ : (เล่าเรื่องคุณนายทหารพม่าที่สูบบุหรี่หรืบนรถทัวร์
แล้วเห็นใจตัวเองมัวลง)

ถาม : แต่ว่าเป็นการเหมือนแต่สักแต่ทำไม่มีเจตนาหรือเปล่าครับ ?

ตอบ : เราผลอนะซี ตอนที่ทำมันสักแต่ว่าทำ เราผลอตัวปฏิฆะมาจับ
ตอนไหนไม่รู้ยั้งดีว่าของเรายังสำรวจใจเองอยู่ทุกระยะ พอค่าไปเสร็จก็นั่ง
ดูใจตัวเองอ้าวใจเรามัว ไล่ต้อนไล่จับมันอยู่พักหนึ่ง ตัวปฏิฆะแอบมาเกาะ
ตอนไหนไม่รู้ มันไวจริงๆ

ถาม : ไล่ต้อนไล่จับมันอยู่พักหนึ่งนี้ ก็วินาทีครับ ?

ตอบ : สัมผัสเวลา จำไว้ว่าผลอไม่ได้ในทุกอารมณ์ ผลอเมื่อไหร่
มันเอาเราเจตนาของเราคือดูให้มันรู้ตัว ทางพม่านี้ทหารเขาใหญ่มากโดย
เฉพาะพวกนายทหารนี้จะกร่างเป็นพิเศษ พระอื่นเขาไม่คำมีแต่เราคำ
พอมาคูใจของตัวเอง ขาดทุนใจมัวไปหน่อย ต้องมาจับกำลังใจให้ใสใหม่
ผลอเมื่อไหร่มันก็เอาประมาณมันไม่ได้หรือใครคิดว่าดีแล้วเตรียมตัวตาย
ได้เลย

ถาม : เรื่องยานที่ไปลงดาวอังคาร แล้วอเมริกาจะไม่รู้หรือครับ
ว่าเป็นเยอรมันหรือมนุษย์ต่างดาว ?

ตอบ : เรื่องยานไปลงดาวอังคาร สืบเนื่องมาจากหนังสือเรื่องหนึ่ง
ที่ชายผู้มาจากดาวอังคาร ก็เลยกลายเป็นสิ่งที่ติดค้างในใจของพวกเขา
อยู่ตลอดว่าดาวอังคารมีคน ในเมื่อดาวอังคารมีคนก็ต้องเป็นมนุษย์ต่างดาว

โลกนี้มีดี ในโลกนี้มีน้อยคนนักอีกเห็นแฉ่ง
น้อยคนที่จะไปสู่อัศวรค์ ดุจนกจิตตฉายาย
น้อยต่อนักที่จะหลุดจากชาย ฉะนั้น

(พระผู้มีพระภาคเจ้า เสด็จเมืองอาฟริครั้งที่สอง ตรัสเทศแก่กุมาริกา
ธิดาช่างหูก ยังผลให้บรรลुโสดาปัตติผล)

เขาไม่ได้คิดว่ามันจะไปจากโลกมนุษย์ของเราเอง เขาผลอไปหน่อย
ผลอตรงที่ว่าตัวที่เขียนไปเป็นภาษาอังกฤษซักๆ มนุษย์ต่างดาวคงไม่ได้
ศึกษาภาษาอังกฤษไปหรอก

ถาม : แล้วเขาก็ไม่เชื่อ

ตอบ : ไม่เชื่อเพราะเขาคิดว่าตัวเขาเองสามารถควบคุมได้หมด ทั้งทั้ง
โลก ไม่ว่าจะยานอวกาศ จะขึ้น-ลงที่ไหนของเขาจะต้องจับได้ จะต้องรู้
ใครจะไปเชื่อว่าพวกเขาจะลี้กไปไปได้

ถาม : เขาลี้กไปไปได้ตั้งแต่ก่อนสงครามโลกครั้งที่ ๒ หรือเปล่า ?

ตอบ : ตั้งแต่ก่อนนั้น

ถาม : ถ้าแบบนั้น โอกาสที่ท่านอิตเลอร์ท่านจะชนะได้ในตอนนั้น ?

ตอบ : ยัง เพราะวิทยาการความก้าวหน้าพอที่จะไปท่องอวกาศได้
แต่ว่าพวกแร่ธาตุที่สำคัญต่างๆที่เอามาเขายังไม่สามารถจะศึกษาวิจัยและ
ใช้ประโยชน์มันได้

ถาม : คือมาจากดาวอังคารไม่ใช่มีอยู่บนโลกนี้ ?

ตอบ : แร่ธาตุต่างๆ นั้นดวงดาวอื่นมันมีเยอะ บนโลกเรายังไม่มี

ถาม : ที่เอาไปฉาบบนเครื่องบินนะครับ ?

ตอบ : เป็นตัวที่ดูกลิ้งรังสีทุกอย่างได้ อย่างเช่นว่า เรดาร์โซนาร์
ส่งไปโดนดูกลิ้งเหมือนกับไม่มีเลยเพราะมันไม่สะท้อนกลับกลายเป็นล่องหน
ได้ แต่จริงๆ ถ้าเรามองไปก็เห็นๆ

ถาม : โดยทางวิทยาศาสตร์สารตัวนั้นมันค่ามิลล์สูง ค่าเอ็กซีคอน
หรือค่า ?

ตอบ : เรียกไม่ถูกเพราะว่าไม่ได้ศึกษาเรื่องนี้มา รู้้อย่างเดียวว่ามันมี

คุณสมบัติแบบไหนเท่านั้น

ถาม : แต่หาบนโลกไม่ได้ ?

ตอบ : บนโลกไม่มี

ถาม : แสดงว่าเยอรมันมีเงินเดียว ?

ตอบ : ไม่รู้ คนอื่นอาจจะมี

ถาม : เพื่อเมืองไทยมี จะได้เสาะหาครับ

ตอบ : เมืองไทยมีอยู่ตัวหนึ่ง เป็นภูเขาเป็นลูกๆ เลย ที่อเมริกาต้อง
การจะเอาไปหุ้มเปลือกกระสวยอวกาศ สารตัวนี้พอปนเป็นผงแล้วจัดทำเป็น
สี่เหลี่ยมลูกบาศก์เผาด้วยความร้อนสูงหลายๆ พันองศา แดงโร่เลยนะ
แต่ถ้าจับอุกมูมไม่ร้อน คนหยิบไม่เป็นไร มุมด้านนั้นจะป้องกันความร้อน
ได้เขาต้องการเอามาทำเป็นเปลือกกระสวยอวกาศ พอเอามาแล้วมาคิดไว้
ด้านนอก วิ่งผ่านอวกาศไปด้วยความเร็วสูง จะทำให้ข้างในมันไม่ร้อน
อยู่ได้สบายเมืองไทยมีเยอะ เคยสอบถามราคากับสถานทูตอเมริกาแล้ว
เขาให้ทีโลกรัมละ ๓ ล้านดอลาร์ นี่ราคามือปี ๒๕๓๒

ถาม : นี่คือยังไม่ได้ไปสกัดเอาออกมา ?

ตอบ : ลองดูแล้วเนื้อมันใช้ได้เลย เขาแค่ไปบดให้เป็นผง แล้วอัดเป็น
ลูกบาศก์เท่านั้นเอง แต่ว่าลักษณะที่สายตาเราเห็นมันก็คือหินชนิดหนึ่งเท่า
ที่ใช้ลื้อลื้ออยู่เนื้อข้างในมันเหมือนเนื้อกระเบื้องเราเป็นผงๆ ไม่ใช่เนื้อผง
ลักษณะหินนะ แต่เป็นเนื้อผงลักษณะเนื้อกระเบื้อง

ถาม : กระเบื้องหลังคาแบบนั้นเลย ?

ตอบ : ใช่ แต่ว่าประกอบไปด้วยแร่ธาตุอะไรไม่รู้ ถึงเวลาที่อัดเข้ามา
เป็นรูปสี่เหลี่ยมลูกบาศก์ แล้วจะมีอยู่ด้านหนึ่งที่กันความร้อนได้ถ้าจับอีก

ด้านก็ทั้ง รายการข่าวต่างประเทศเขาหยิบให้ดูเลย หยิบให้ดูแดงๆ
นั้นแหละไม่เป็นไร

ถาม : อยู่แถวไหน ?

ตอบ : ในประเทศไทย ถ้ามีคนสนใจก็ชี้ให้เห็นแต่ราคาแพงหน่อย

ถาม : แต่ว่าคนไทยยังไม่รู้ค่า ?

ตอบ : ยังไม่รู้จะด้วยซ้ำ ที่รู้น่าจะมีบ้างแต่เขาก็คงเห็นว่ามันเป็นทรัพย์สิน
ของแผ่นดิน ในเมื่อเป็นทรัพย์สิน ของแผ่นดินก็ไม่ควรไปยุ่งกับมัน ที่ไม่รู้ก็คือ
คนส่วนใหญ่ของประเทศไม่รู้ว่าประเทศเราจริงๆ ทรัพยากรมันมหาศาล
ขนาดไหนต่างประเทศถึงอยากได้บ้านเรานักหนา

ถาม : วิทยาการตรงนี้ครบอีกก็สิบปีถึงจะใช้สามารถเอาเพชรพั่งงา
ออกมาใช้ได้ ?

ตอบ : สำหรับประเทศเราคงจะลำบากมาก ถ้าอย่างสหรัฐหรือว่าญี่ปุ่น
เครื่องมือเครื่องใช้ในปัจจุบันของเขาสามารถใช้เทคโนโลยีนิวเคลียร์ ได้อย่าง
สบาย แค่วิจัยค้นคว้าเพิ่มเติมว่าวัตถุที่มีความแข็งขนาดนั้น ต้องใช้พลังงาน
ขนาดไหน? ยังเข้าไปเพื่อสลายโมเลกุลของนิวเคลียสมันออกมาให้เป็นพลังงาน
เขาศึกษาค้นคว้าแล้วทำเพิ่มเติม สำหรับเขาภายใน ๑๐ ปีน่าจะได้
แต่สำหรับของเราในปัจจุบันนี้ ๑๐ ปีนี้ คงประเภทยังไม่ได้คิดฝันเลย
ไม่ได้คิดฝันในปัจจุบันนี้ของเขานะ เพราะฉะนั้นมันก็เลยกลายเป็นว่าเรามี
ของคืออยู่แต่่าใช้งานได้ไม่คุ้มราคามันเลย พลังงานมันมหาศาลถึงขนาด
หลวงพ่อบอกว่าถ้าสามารถทำเครื่องยนต์ขึ้นมารองรับพลังงานอันนี้
ได้ อยู่ทั่วโลกเหนือแค่ศตวรรษเครื่องถึงทั่วโลกได้ความเร็วมันสูงขนาดนั้น
ปัจจุบันนี้เขาใช้แค่เป็นเครื่องประดับเท่านั้นเรารู้จักกันในนามของเพชรพั่งงา

หรือเพชรภูเก็ตเขาไม่รู้หรือกว่าเพชรที่ว่า คือสารกัมมันตภาพรังสีที่มี
อนุภาพสูงมาก เพียงแต่ว่ามันยังไม่แตกตัวเท่านั้นเอง

ถาม : แล้วความรุ่งเรืองคือประชาชนทั่วไปจะได้มีโอกาสใช้สิ่งนี้
เมื่อไหร่ ?

ตอบ : เมื่อไหร่ ? ก็น่าจะอยู่ในช่วงปลายๆ รัชกาลที่ ๑๐

ถาม : กว่าจะชาวประชาวิไล ?

ตอบ : น่าจะอยู่ในตอนปลายๆ รัชกาลที่ ๑๐ คือ ตั้งแต่บัดนี้
เป็นต้นไป คนคิดจะเริ่มมากขึ้นเรื่อย ความจริงคนดีเขาดีเป็นปกติอยู่แล้ว
แต่คนดีที่มีอำนาจในการปกครองประเทศ มีอำนาจในการเปลี่ยนแปลง
ระบบต่างๆ ให้มันสมบูรณ์พร้อมหน้ากัน มันเพิ่งจะเริ่มมีมากขึ้นเรื่อย
โดยเฉพาะกฎหมายรัฐธรรมนูญใหม่มันบังคับในตัว ถ้าหากไม่จริงจัง กกค.
จะแจกใบแดง เลยกกลายเป็นว่าคนดีเริ่มมากขึ้นเรื่อยๆ พอคนดีเริ่มมากกว่า
อยู่ในระดับที่พอควร เมื่อนั้นทรัพย์สินต่างๆ ของประเทศชาติเราจะปรากฏ
ขึ้นมาก ในปัจจุบันนี้แค่ทองคำอย่างเดียว ประเทศเรานี่ พูดย่างๆ ว่าจะ
ซื้อโลกนี้เรื่องเล็กน้อย

ถาม : ปล่อยปุ่มีอานิสงส์ ? คำว่าอานิสงส์นี้...

ตอบ : ผลที่จะได้รับจากการกระทำ ผลที่เขาหวังว่าจะได้คือการปล่อย
ชีวิตสัตว์คือ เห็นแล้วสงสาร มันโดนมัดคอกอยู่ ปล่อยชีวิตสัตว์ให้ได้รับ
ความสุขความสะอาดสบาย ถ้าเรามีอุปมากรรมอยู่ที่สามารถที่จะตัด
อุปมากรรมนั้นได้ แต่บังเอิญว่าการปล่อยปุ่นั้นหลวงพ่อบอกว่าท่านช่างสังเกตุ
ปล่อยไป ๒ ครั้ง อากาศที่เคยปวดเคຍเมื่อร่างกายรู้สึกมันหายไปเฉยๆ
ท่านพิจารณาไปพิจารณามาก็คิดว่าน่าจะเป็นจากการปล่อยปุ่เพราะว่าปุ่มันโดน

เขามักอยู่ทั้งวัน ปล่อยให้ได้รับความสบายมันไม่ปวด ไม่เมื่อยของมัน
คนเลยพลอยได้ไปด้วย คังนั่นจริงๆ แล้ว อานิสงส์คือสิ่งที่ต้องได้รับแน่ๆ
แต่เรลคิมไม่ถึง ถึงได้ใช้คำว่ามันเป็นอานิสงส์พลอยได้ แต่ความจริงมัน
เป็นของที่ต้องได้อยู่แล้ว ใช้คำพูดคิดไปนิดเดียว

ถาม : ถ้าในกรณีที่ต้องการที่จะปล่อย เขาก็ได้รับในส่วนนี้
แต่ถ้าผมไปแนะนำเขาว่ามันมีของดีกว่านั้น คือการปล่อยจิตปล่อยใจ
ของเรานี่เอง จะดีกว่าไหมครับ ?

ตอบ : มันดีกว่า แต่มันดีในด้านของปฏิบัติ ในด้านของอามิส
คือผลที่จะได้รับของเรานั้นขาดไป มันเหมือนกับว่าเขาจะให้ทาน
แล้วเราไปบอกเขาว่าภาวนาอานิสงส์สูงกว่าทานเป็นหมื่นเท่าเกิดชาติใหม่
ฉลาดแจ่มเพราะขาดทานบารมี เพราะฉะนั้นสิ่งที่เขาทำเราแนะนำให้เขา
ทำต่อได้เลย แต่เสริมไปด้วย แบบเดียวกับพระพุทธเจ้า
ท่านไม่ได้ขัดแย้งใคร ขฤติ ๓ พื้นห้อง พร้อมกับบริวารเป็นพันบุชาไฟ
ท่านก็บอกการบูชาไฟนะคิดแต่การบูชาไฟภายในจะดีกว่า ท่านถามว่าไฟ
ภายในคืออะไร ? คือ รากะ โลกะ โทสะ โมหะ ท่านบอกว่าถ้าหาก
ว่าสามารถบูชาไฟภายในคือ รากะ โลกะ โทสะ โมหะด้วยการทำ
เราทำให้ไฟทั้ง ๔ กองนี้ดับลงได้ ก็จะสามารถพ้นทุกข์ได้อย่างสิ้นเชิง
พระพุทธเจ้าท่านไม่ขัดใคร ท่านมีแต่เสริม เพราะถ้าหากว่าขัดของเก่า
เขาจะไม่ได้มันถ้าหากว่าทฎฐิเขามาในลักษณะนั้น คือว่าเขายึดมันถือมัน
ในการปฏิบัติของเขา เขาจะเห็นเราเป็นศัตรูไปเลยไม่ใช่พวกเดียวกันคราวนี้
เรื่องที่เขาจะฟังเราก็ยากแล้ว ฉะนั้นการเผยแผร์ศาสนาพระพุทธเจ้าท่าน
ระบู่ไว้ชัดเลยจะไม่ขัดคอใคร จะไม่ทับถมใคร เผยแผร์ศาสนาด้วยเจตนา

ต้องการให้เขาพ้นทุกข์ ไม่ใช่เพื่อลาภยศชื่อเสียงเกียรติคุณอะไรของคนทั้งสิ้น
ถาม : แล้วเราก็เสริมเขาไป

ตอบ : ของเขาที่อยู่แล้ว บอกเขาได้เลยว่าทุกอย่างคืออยู่แล้ว
เพียงแต่ว่า ที่ดีกว่านั้นยังมีอยู่แบบเดียวกับ พระวังคีสะเถระท่านมีมนต์
เรียกว่า ฉวะสีสะมนต์ คือ เคาะสีระชะของคนหรือสัตว์ที่ตาย
กะโหลกจะรู้ว่าคนและสัตว์นั้นตายแล้วไปไหน พระพุทธเจ้าก็ให้ทดลอง
ดู ตอนนั้นท่านยังเป็นพราหมณ์อยู่ ถ้าเคาะสีระชะ อันนี้ตายไปแล้วลงนรก
พระพุทธเจ้าท่านก็รับรองว่าถูกต้อง เคาะอันนี้ไปเป็นสัตว์เดรัจฉาน
พระพุทธเจ้าท่านก็รับรองว่าถูกต้อง เคาะอันนี้ไปเป็นพรหม เป็นเทวดา
ถูกต้องท่านก็รับรอง เคาะพระอรหันต์เจียบ...ไม่รู้ ความรู้ไม่ถึง
พระพุทธเจ้าท่านบอกว่าแต่ดลาคครู ในเมื่อดลาคครูขออนุญาตเรียนมนต์
บทนี้ได้ไหม ? พระพุทธเจ้าก็บอกได้ แต่การเรียนต้องเป็นพวกเดียวกัน
ถึงจะสอนให้ เพราะฉะนั้นต้องแต่งตัวเหมือนกันก่อน ก็ขอบวช
ท่านวังคีสะพราหมณ์ท่านคิดว่ามันดับบทหนึ่งมันไม่ยากสำหรับคนฉลาด
อย่างท่าน ก็เลยบอกลูกศิษย์ว่ากลับไปก่อนเดี๋ยวจอเรียนมนต์บทนี้จบแล้ว
จะไป พระพุทธเจ้าท่านบวชให้ เสร็จแล้วให้อาการ ๓๒ ไปท่อง
ไล่ขึ้นมาเสดตั้งแต่เส้นผมลงปลายเท้าปลายเท้าขึ้นไปเส้นผมประกอบไปด้วย
อะไรบ้าง ท่องไปท่องมาเกิดรู้แจ้งขึ้นมาว่า ทั้งหลายทั้งปวงมันก็ไม่เที่ยง
มันก็เป็นทุกข์ ไม่มีอะไรยึดถือได้เลยสักอย่าง กลายเป็นพระอรหันต์ไป
ของเขาที่อยู่แล้วแต่เสริมเขา พระพุทธเจ้าท่านเผยแผร์ลักษณะนี้

ถาม : ผมคิดไปนิดหนึ่งที่จิตคิดพลาดไปนึกหังเลย คือใจเราอยาก
ให้เขาได้ดีมากที่สุดเพียงแต่ว่าลิ้มของเดิมเขาไป

ตอบ : ตัวนี้ต้องระวังให้มากที่สุดเลยสำหรับนักปฏิบัติทุกคน เราทำไปตรงไหน ด้วยจิตที่เมตตานั้น แต่บังเอิญมันใช้ผิด ด้วยจิตที่เมตตาหวังจะให้เขาได้เหมือนอย่างเราก็ดำเนินมาไป แต่มัน กลายเป็นว่าถือเอาทฤษฎีคือความรู้ ความเห็น ของตนเองไปปนกับธรรมะ ของพระพุทธเจ้าเข้า ไม่ใช่ธรรมะบริสุทธิ์ กลายเป็นกิเลสของเรารุ่งหนึ่ง ระวังให้จงหนักเลย หลวงพ่อท่านบอกว่า ท่านต้องไปตามแก้เทศน์อยู่เป็นประจำ ไอ้เรื่องนิพพานสูญ ท่านเป็นมหาท่านเรียนมานิพพานัง ประมัญชัญญัง นิพพานสูญ เทศน์ไปหลายจังหวัดเลยต้องมานั่งไล่ว่าไปเทศน์ไว้ที่ไหนบ้าง แล้วย้อนกลับไปแก้เทศน์ให้ ถ้าแก้ไม่หมดเขาเป็นมิจฉาทิฐิ ช่วยหนักเลยนะ ทำคนเป็นมิจฉาทิฐิโทษหนักถึงขนาดลงนรกโลกกันทีเดียว ไม่ใช่อะไรเจ๋งๆ ก็แปลกใจทำไมโทษหนักถึงลงนรกโลกกันทีเดียว ท่านบอกว่าทำให้คนเป็น มิจฉาทิฐิ คนที่เป็นมิจฉาทิฐิโอกาสที่จะลงนรกมีมากเกินร้อยเปอร์เซ็นต์ เมื่อลงนรกไปกว่าจะกลับขึ้นมาเป็นเปรต เป็นอสุรกาย เป็นสัตว์เดรัจฉาน เป็นถึงมนุษย์แล้วได้เข้าถึงธรรมะ มันนานแค่ไหน ถ้าหากว่าเป็นมนุษย์ บังเอิญว่าเป็นมิจฉาทิฐิต่อ ทำความชั่วอีกลงนรกอีก เราทำให้เขาห่าง ความดีขนาดนั้น โทษมันก็เลยหนักมหาศาล ไม่น่าเชื่อเลย สอนคนคิดหน่อยเดียวตัวคนสอนลงโลกกันทีเดียว

ถาม : ผมขอความรู้เรื่องหนึ่ง ในกรณีที่ท่านชายผมนี้เขา ต้องการให้หัวหน้า การให้หัวหน้าที่ตรงนั้น เครื่องที่จะไปให้กับเจตนาที่เรา จะให้ไว้ให้กับทุกๆ ท่าน มันควรมีอะไรบ้างไหมครับ ?(บ้านอยู่กาญจนบุรี)

ตอบ : ถ้าหากว่าตามโบราณที่เขานิยมโดยเฉพาะแถวนี้มันมีเหล่าด้วย แต่ไม่อยากให้มันเพราะถ้ามีเมื่อไหร่เดี๋ยวลามาก็กินกันเองเทวดาหรือว่าเจ้านะ

เขาต้องการความเคารพจากเราเท่านั้น เรายังหรือไม่มีอะไรก็ตามท่านไม่ว่า คราวนี้มันมีประเภทที่ว่า เป็นลูกน้องของท่าน พวกเปรต อสุรกาย สัมภเวสี พวกนี้ถ้ามีเหล่าจะชอบใจมากก็จัดไป ประเภทไก่สักตัวหนึ่งถึงเวลาเรากินเอง อยู่แล้วอย่างอื่นคิดว่ามีอะไรเพิ่มเติม ก็แล้วแต่เรา ไก่คัมสักตัวหนึ่งไปเช่นท่าน แต่แถวๆ เขาชนไก่ เขาไปไหว้พ่อขุนไกร พ่อขุนแผน เขาไปคิดกัน อีท่าไหนก็รู้เล่นเอาเลื้อยคุดๆ ไปประเคนกันเลย เราก็กะปลกใจว่าพ่อ เราปู่เราคุณานั่น ? (หัวเราะ)

ถาม : ที่นี้ ถ้าจะกล่าวถึงก็คือท่านเทพดาแล้วก็ท่านเจ้าของที่ ?

ตอบ : ศาลนั้นจริงๆ เขาสร้างถวายพ่อปู่ขุนไกรกับพ่อขุนแผน ศาลที่เขาชนไก่ต้องนับ ๒ องค์กรนี้ ในเมื่อนับ ๒ องค์กรนี้ พูดย่างๆ ก็คือผู้ทรงความดีทั้งคู่เอาอะไรที่มันไม่คิดธรรมดาควินัยไป ท่านก็ชอบใจ มากกว่า พ่อปู่ขุนไกรนี่เป็นเทวดาผู้ใหญ่ ส่วนขุนแผนนี่ไปลิบโลกเลย ไกลกว่าพ่อเออะ (หัวเราะ)

ถาม : เรื่องถ้ามรดกละครับ ?

ตอบ : เชื่อว่าทุกถ้ำถ้านั้นต้องมี เรายังยังไม่ได้สำรวจทั่ว ไปเจอเข้าถ้าเดียวเป็นถ้ำที่มีหินเขียวที่เป็นประเทมรดกเออะเอะ ไปหมดเลย ก้อนใหญ่ ๆ โต ๆ

ถาม : อย่างถ้าที่เขามองเห็นหลวงพี่สมปองได้ไปที่สุรินทร์แกบอกว่า หลวงพี่สมปองไปถ้ำที่เขาแดงแล้วเข้าใจว่าภูเขาน้ำมันอาจเขาแล้ว ที่ผม ไปศึกษาแล้ว

ตอบ : สายแร่มันอยู่เป็นชั้น แล้วก็แผ่ไป หรือไม่ก็วิ่งเป็นเส้นไป มันต้องไปถึงกันได้

ถาม : อย่างนี้ก็ ถ้าแถวนั้นมีโอกาส ?
 ตอบ : พูดย่าง ๆ ว่า มันเป็นไปได้แทบทุกถ้ำ
 ถาม : แต่ผมไม่กล้า ที่สุรินทร์เขาก็ไม่ยอม
 ตอบ : ถ้าไปเจอรอยเลื้อยของงูใหญ่ตัวนั้น ชาวบ้านค่อให้แก่งแค
 โหนก็แผ่นกันหมด
 ถาม : ยังมีงูใหญ่อยู่อีกหรือคะ ?
 ตอบ : รอยเลื้อยมันกว้างเท่าไหล่ของเรา นอนทาบมาแล้ว
 ตัวมันเล็กกว่าตัวเรานิดเดียว เพราะคอนเลื้อยตัวจะแบนออกหน่อยหนึ่ง
 กิดเอาที่แล้วก็แล้วกัน สำหรับเรามันก็คำเดียวแหละ
 ถาม : ไปเจอมาหรือเปล่า ?
 ตอบ : ไม่ได้เจอตัวเจอแต่รอยเลื้อย มันเข้า ๆ ออก ๆ ดูหินจนเลื่อมเลย
 เราก็อ๊ะ ! หินก้อนนี้สีแปลก ๆ เอาไฟส่องดู ที่เห็นมรดก สีเขียววิคเลย
 แต่ว่าอยู่อยู่กับพื้นถ้ำ แล้วงูมันเลื้อยจนลื่น เลยคิดว่าเหมือนกับสีคำ
 ฟิดตัวเราให้ดีกว่า ตอนที่เราไปถ้ำเขาแดง ปีนขึ้นปีนลงสบายมาก แต่คนที่ไป
 ด้วยจะไปไม่รอด เพราะว่ากำลังข้อไม้พอรับน้ำหนักตัว
 ถาม : อย่างถ้ำนี้มีโพรงคล้าย ๆ กับ งวงช้าง..ผมเห็น...แล้วข้างใน
 มีโพรงอีก ลักษณะมันมีโพรงต่อกัน
 ตอบ : จะเป็นถ้ำซ้อนถ้ำ ถ้าหากว่าเดินข้างในระวังให้ดี เราหักมุม
 เลี้ยวเมื่อไหร่ กดรอยเท้าหนัก ๆ ไว้ จะได้จำได้ว่าเราเลี้ยวตรงไหน ไม่
 อย่างนั้นต้องหาอะไรไปทำเครื่องหมาย มันตั้ง ๑๐ ปี แล้ว ไปที่ไหน
 มาเล่าให้ฟังกัน แล้วเขาอยากไป (หัวเราะ)
 ถาม : แล้วที่ไป จะไปศึกษา หรือไป ?

ตอบ : จะไปเอา มาถามราคาข้างนอกแล้ว กระจัดตั้ง ๘๐,๐๐๐ นะ
 แดงใจ ๆ หยิบมาสักก้อน ก็รวยแล้ว แต่บังเอิญเอาตามเป็นพระ
 หยิบอะไรของเขาไม่ได้ ก็ได้แต่ไปถ่ายรูปมาดูเฉย ๆ
 ถาม : ถ้าเกิดว่าสามารถเข้าไปได้ คือเขาให้ ?
 ตอบ : ถ้าสามารถเอาออกมาได้ ไม้อ้อสามารถเข้าไปได้ (หัวเราะ)
 ใช้คำพูดให้ถูก
 ถาม : ถ้าเข้าไปแล้วเขาไม่ให้ก็เอาออกมาไม่ได้ ?
 ตอบ : หมคสิทธิ์ แต่ว่าเท่าที่ไปทุกที่สามารถเข้าไปได้ คนอื่นเข้าไป
 บางทีเข้าไม่ได้ เพราะตั้งใจไว้แล้วว่า อะไรก็ตามถ้าเขาไม่ให้เราด้วยตัวเราเอง
 แม้แต่ทรายเม็ดเดียวเราก็ไม่หยิบออกมา ขอเข้าไปให้ดูเป็นขวัญตาเฉย ๆ
 ไม่น่าเชื่อเลยเมืองไทยจริง ๆ นะ ตอนนี่คนคิดเริ่มมากขึ้นแล้ว
 พอคนคิดเริ่มมีอำนาจในการปกครองประเทศชาติมากขึ้น ทรัพย์แผ่นดิน
 ก็จะปรากฏมากขึ้นไปด้วย ดีไม่ดี คุณชาติริ อาจเป็นหนึ่งในผู้ค้นพบก็ได้
 ถาม : มีบุญได้เป็นเจ้าของ จะไปได้มั๊ยคะ ?
 ตอบ : น่าจะเป็นประเภทเจ้าของเก่า หรือไม่มีก็มีส่วนร่วมบุญกันมา
 สมัยหลวงปู่ปานวัดบางนมโคท่านยังมีชีวิตอยู่ หลวงพ่อเล่าให้ฟังว่ามีพระ
 บวชใหม่อยู่องค์หนึ่ง มาวันหนึ่งหลวงปู่ปานท่านบอกว่า "นี่คุณวันนี้
 เขาขนไอ้เหลืออง ๆ กันนะ ไปขอแบ่งกับเขาบ้างซิ" พระองค์นั้นก็ไม่ได้
 ไล่ใจอะไร พอกลางคืนได้ยินเสียง คนขนอะไร ก็อึกแก๊ก แบบเดินกันทั้งคืน
 ท่านก็ไม่ได้ไล่ใจกัน พอรุ่งเช้า หลวงปู่ปานบอกว่า "คืนนี้เขาจะขนไอ้ที่ขาวๆ
 นะ คุณไปขอแบ่งกับเขาบ้างซิ" ก็ไม่ได้ไล่ใจอีก พอขนจนหมดเพ็งจะนีก
 สงสัยว่าขนอะไรกัน มาถาม หลวงปู่บอก "คืนแรกขนทองกัน พวกดับแฉะ"

คืนที่สองขนเงินกัน คุณเคยเป็นพวกเขามาก่อน ถ้าไปขอแล้วเขาจะให้
แค่หลวงพ่อก็คือทำน้ใช้แทนตัวเองว่าหลวงพ่อก็แค่หลวงพ่อก็ไม่ได้
เคยเป็นพวกเขาขอแล้วไม่ได้หรือถ้าคุณขอเขามาหลวงพ่อก็สบายสร้างวัด
สร้างวา ไม่ต้องหาเงินมากไป แต่ปรากฏว่าหลวงพ่อบางไม่ได้ (หัวเราะ)
บอกให้ขอ ๒ คืน ไม่ขอนะ จนกระทั่งเขาขไปหมดแล้ว
เอามาสักข่งก็พอ แบบเดียวกัน ถ้าหากไม่เคยสืบเนื่องกันมาเนี่ยคงจะ
ยากนะ ที่จะได้ บอกคนมาเยอะแล้ว เพิ่งมีคุณชาตรีนี่ ที่มีดินตะปั่ว
หาอยู่ แล้วนี่เอาจริงนะ ไปมาตั้ง ๓ รอบแล้วถึงจะลงไปถูก แต่ก็ว่า
แผนที่มีลักษณะนี้แล้วมาถามใหม่ว่า เส้นทางนี้จริง ๆ มันอยู่ตรงไหน
ก้อนใหญ่ ๆ ขนาดโต๊ะขนาดเตียงยังมีอยู่ เข้าไปแล้วก็นอนเล่นเลย
ให้เขาถ่ายรูปไปให้ รูปชุดนั้น น่าเสียดายว่ามันอยู่กับท่านชาติชาย
ไอ้ของเราเหลืออยู่รูปเดียวเท่านั้น ถ้าหากว่ามีทั้งชุดจะเห็นเลยว่า ก้อนใหญ่
ก้อนเล็ก สองไฟไปทางไหนผนังถ้ามันเขียวไปหมด นำรายมัย ?
แต่มันเปลี่ยนแปลงเยอะจริง ๆ นะ แค่ว่าประมาณ ๑๐ ปี เท่านั้นเอง

ถาม : (อธิบายเส้นทาง ..) เห็นในถ้ำต้องลงไปอีกหรือปล่าว
ครับ ?

ตอบ : ไม่ต้องเลย อยู่บนพื้น กลิ้งเกลื่อนไปหมด

ถาม : อยู่ตามพื้นเลย แล้วถ้ำมันใหญ่มั้ยครับ ?

ตอบ : ความกว้างของมันประมาณ ๑ ใน ๔ ของห้องใหญ่
แต่มันลึกเหมือนกัน มีชอกเล็ก ชอกน้อย ให้ไปได้เหมือนกัน

ถาม : (อธิบายเส้นทาง ..)

ตอบ : ดีเหมือนกัน ไปเจอมาเยอะแล้ว ทรัพย์แผ่นดินอะไรต่าง ๆ

เยอะต่อเยอะด้วยกัน แต่มันอัศจรรย์ว่า ถ้าไม่มีอะไรเนื่องกันมาเขาไม่อาจจริงๆ
แล้วอีกรายหนึ่งหมอนพพร จะเอาแต่ไม่ได้อันนั้นเป็นทองญี่ปุ่นที่เมือง
กาญจนบุรี ที่คุณเขาวรินทร์ พยายามไปเอานั่นไปถูกที่นะแต่มันคิดทึบ
อยู่บริเวณนั้นแหละ แต่เขาไปเลี้ยวขวาขึ้นเขา ความจริงมันต้องไปเลี้ยวซ้าย
ลงน้ำ เขาได้ยืนว่าของอยู่ในถ้ำเลขขึ้นเขา ไม่รู้หรือว่าก่อนหน้าที่จะเป็น
พื้นน้ำ พวกเนินเล็ก ๆ มันมีถ้ำใหญ่อยู่ พอกักน้ำที่เขื่อนเขาแหลมแล้วน้ำ
มันท่วมถ้ำไป มันอยู่ตรงทางด้านน้ำแทน เขาลืมนึกไปว่า ญี่ปุ่นขนทอง
ไปด้วยรถไฟ รถไฟที่ไหนมันจะขึ้นเขาละ ต้องหาที่ ๆ มันพอไปได้ ใหม๊ยย?
นั่นแหละ เขาต่อรางแยกออกจากทางเก่าที่แยกไปพม่านั่นแหละ
พอเข้าไปถึงถ้ำก็เอาทองไปเก็บเสร็จ ระเบิดปิดถ้ำ แล้วถอดราง
เก็บกลับไม่ได้เหลือไว้

ถาม : แล้วทองนั้นเป็นของญี่ปุ่นหรือของไทยคะ ?

ตอบ : ไม่แน่ใจว่าเป็นของประเทศไหน ? เพราะเขาตีได้หลาย
ประเทศ ตอนช่วงนั้น แต่ขนมากล้าย ๆ กับว่าจะเอามาเพื่อเป็นค่าใช้จ่าย
ในระหว่างทำสงคราม เยอะมากนะ ๒-๓ ตู้รถไฟ ปีนั้น น้ำแห้งมากเลย
ปี ๓๗ คับปี น้ำแห้งมากเลย เหลือสูงจากปากถ้ำ ๒ เมตรกว่า ๆ
เท่านั้น คือ ถ้ำนี้ยังจมอยู่ใต้น้ำ ๒ เมตรกว่า บอกหมอนพพรว่าเอาขีหมอ
หาคหารลูกน้องที่จบพวก RECON คือ คล้าย ๆ กับว่าฝึกภาคทะเลมา
ให้เขาลงไปขนเอา หมอก็บอกว่า ปากถ้ำมันไม่ได้ปิดโดยธรรมชาติ
แต่มันปิดเพราะว่าเขาระเบิดมันลงมา เพราะฉะนั้นถ้าเข้า ๆ ออก ๆ
หลายครั้งเพื่อขน ไม่แน่ใจว่าจะทรุดหรือปล่าวยังไงยังงั้น ให้ไหลพื้นพื้นก่อน
ไหลพื้นน้ำก่อนคิดว่า ปรากฏอาทิตย์ต่อมาฝนตกทั้งอาทิตย์เลย น้ำขึ้นมา

๑๗ เมตร มันเหมือนยังกับว่าถ้าไม่ถึงวาระ มันยังไม่ได้อย่างนั้นนะ

ถาม : แล้วอย่างนั้นใครเฝ้าล่ะ ศิหรือ ?

ตอบ : มีอยู่ ที่เขาธรรมาศิริตัวเองตายที่นั่น ๖-๗ ศพ ฆ่าตัวเองตาย
อยู่那儿เพื่อเฝ้าเลย

ถาม : แล้วอย่างนี้...เป็นผีประเภทไหนล่ะ ?

ตอบ : มันจะเป็นพวก กาลกัญญิกอสุรกาย หรือไม่ก็ มหิทธิกาเปรต
พวกนี้จิตใจจะยึดเกาะอยู่กับงานเดิมเขามาก เราอธิบายนึงว่า
ญี่ปุ่นแพ้สงครามแล้ว มันไม่ฟังหรอก เพราะเวลาของเขาแคว้นกว่า ๆ
เป็นไปไ้ได้วันกว่า ๆ ติไปตั้งครึ่งโลก แพ้สงครามแล้ว วันหนึ่งเขามันเท่ากับ
๕๐ ปี มนุษย์ วันกว่า ๆ แคว้นเองแพ้ไ้ไ้ยังงี้ !

ถาม : ต้องสู้กับผีจิคะ ?

ตอบ : ผู้ใหญ่เล็กเจมาแล้ว เจ้าพ่อของผาภูมิ ชื่อเล็กเหมือนกัน
โค่นอ่วม มาให้รคนำมนต์ รดเสร็จเช็ด ไม่กล้าไปนึกว่าจะเอาใหม่ !

ถาม : แล้วพวกนี้ เขาไม่เอาบุญหรือคะ ?

ตอบ : ไม่เอาอะไรทั้งนั้นเขายึดมันอยู่กับหน้าที่เขา โดยเฉพาะความ
ซื่อสัตย์ของทหารญี่ปุ่นนี่ ต้องยกให้เป็นยอดเยี่ยม ถ้าไม่ใช่คำสั่งของแม่ทัพ
หรือพระเจ้าจักรพรรดินี้ คนอื่นไปกรอกหูทำไ้ไ้ไม่ฟังทั้งนั้น

ถาม : อย่างนี้ต้องไปตามวิญญานพระเจ้าจักรพรรดิมาบอก.....

ตอบ : (หัวเราะ) จะไปตามที่ไ้ไหน ทองก้อนประมาณกำปั้น เอาไ้
ลังไม้ ลังไม้มันก็ผูกหมดแล้ว บางแห่งมันเกิดเปิดก็หลุดออกมา มีตุ้รลไฟอยู่
๒ ตุ้ใหญ่ ๆ แล้วข้างนอกยังมีอยู่หลายลังนะ แล้ที่แน่ ๆ มีหัวรถจักร
กับเครื่องบินอยู่ด้วย ไ้เครื่องบินปีก๒ชั้น ZERO สมัยสงครามโลกของญี่ปุ่น

มีเครื่องบินอยู่ลำหนึ่งด้วย ตอนนั้นคงกะไว้อีกไม่นานจะชุด
ปรากฏว่าแพ้สงครามซะก่อน ชุดไม่ทัน แต่พวกนี้เขาจะมีของที่ประเภท
ยึดไว้เป็นส่วนตัวบ้างอะไรบ้าง ที่เขาทำแผนที่ตกทอดกันมาจนถึงปัจจุบัน
ช่วงก่อนจะไปอยู่ของผาภูมิมีพ่อค้าญี่ปุ่นมาตั้งโรงงานผลิตหน่อไม้คงอัดไ้ไป
กว่าจะรู้นะ ขนทองไปไม่รู้เท่าไ้ไหร่แล้ว เอาทองไปไ้แล้วเอาหน่อไม้ไ้ข้างบน
คือเขาได้แผนที่จากบรรพบุรุษมาก็มาชุดให้คนงานหาหน่อไม้หาอะไรไปตาม
เรื่อง ตัวเองก็อ้างว่าสำรวจป่าบ้างอะไรบ้าง พอถึงเวลาไ้มาก็ไ้ไปไ้
เอาหน่อไม้คงไปไ้ข้างบนแล้วก็ส่ง ทำยังกับว่าญี่ปุ่นอยากกินหน่อไม้มัน
กว่าคนงานมันจะกล้าชุดก็ตอนที่ปิดโรงงานไปแล้ว แล้ของมัน
จะเหลืออะไร ! แต่ว่าตรงช่วงเขาเรียกว่าแก่งระเบิดอยู่ในแม่น้ำแควน้อย

ถาม : ในหนังสือ หลวงพ่อท่านไปเจอสมบัติ ท่านปู่ก็ขอไ้ไ้ไม่ไ้
'หรือครับ ?

ตอบ : อันนั้นเป็นส่วนตัวของหลวงพ่อท่านเอง หลวงพ่อท่านเคย
เป็นพระเจ้าจักรพรรดิมาหลายชาติ เป็นสมบัติเก่าที่สมัยของท่านมีชีวิต
อยู่แล้วท่านปู่พระอินทร์ท่านขอเอาไ้ไ้ว่า ถ้าหากท่านลงมาเกิดใหม่ในสมัย
พระศรีวิริยะเมตไตรย ท่านต้องทำบุญเยอะ ขอสมบัติอันนี้ไ้ไ้เป็นของท่าน
แต่ไปไ้ไปมาตอนหลังท่านตัดสินใจว่าไม่เกิดแล้วก็ต้องยกให้เป็นที่ทรัพย์
แผ่นดินไป รอพระเจ้าจักรพรรดิองค์ใหม่

ถาม : ลูกหลานจะชุดก็ไ้ไ้ไ้ ?

ตอบ : ก็ท่านยกให้ไปอย่างนี้แล้วนี้ แล้คนอื่นจะเอาอะไรล่ะ ?
(หัวเราะ) พระเจ้าจักรพรรดิส่วนใหญ่มิใช่ในช่วงที่โลกว่างจากพระพุทธ
ศาสนา เพราะว่าท่านจะเป็นผู้ที่ทรงธรรม จะสามารถนำชาวบ้าน

ทำความดีในระดับหนึ่ง จะเป็นทาน คือ ภาวนา ในขั้นต้น ขั้นกลาง แต่ยังไม่ถึงขั้นสูงสุด

ถาม : (มีผู้มาทำบั้งสุกเป็น-บั้งสุกตาย)

ตอบ : เานานะทุกคนตั้งใจนะ คิดว่าขณะนี้เราได้ตายแล้วเคราะห์กรรมทั้งหลายตายลงไปพร้อมกับร่างกายนี้อของเรา ตัวเราที่เคยทำความดีมาไม่ว่าจะเป็นทาน เป็นศีล เป็นภาวนา ขอให้ตั้งใจว่าผลบุญทั้งหมดนี้ ส่งผลให้เราเข้าสู่พระนิพพานเพียงที่เดียว ใครใช้มนมยิตถิได้ ยกจิตขึ้นไปกราบพระบนพระนิพพาน ตั้งใจว่า เราขออยู่ที่นี้ ใครใช้มนมยิตถิไม่ได้ นึกถึงพระพุทธรูปองค์ใด องค์หนึ่ง ที่เรารักชอบมากที่สุด ตั้งใจว่านั่นคือตัวแทนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าไม่อยู่ที่ไหน นอกจากพระนิพพาน เราเห็นท่าน คือ เราอยู่บนพระนิพพานกับท่านด้วย เอาใจเกาะให้ติดนะ "อนิจจา วะตังฆารา อุปาทกยธัมมิโน อุปปัชชิตะวา นิรุชฌันติ เตสัง วุปสโมสุโข" คราวนี้ตั้งใจใหม่ว่า เนื่องจากความดีที่เราทำ ไม่เพียงพอที่จะทำให้เราตั้งมั่นอยู่ในพระนิพพานได้ ดังนั้น เราขอมาเกิดใหม่อีกครั้งหนึ่ง การมาเกิดใหม่ครั้งนี้ของเราเคราะห์กรรมตามมาไม่ได้ เพราะมันตายลงไปเมื่อครู่ที่แล้ว เราที่มานเกิดใหม่ด้วยความดีของศีลทาน - ศีล - ภาวนา ความดีของการให้ทาน เกิดมาจะรำรวยมาก ความดีของการรักษาศีล เกิดมาเป็นคนรูปสวย เป็นคนมีจิตใจดีงาม ความดีของการภาวนาเกิดมาเป็นผู้มีปัญญา สามารถแก้ไขอุปสรรคต่าง ๆ ในชีวิตให้ลุล่วงไปได้โดยง่าย ถ้าผู้ใดตั้งใจปฏิบัติเพื่อเข้าถึงพระนิพพาน ก็จะมีปัญญาสามารถตัดกิเลส เป็นสมุทฺถผลประหารเข้าถึงพระนิพพานในชาติปัจจุบันนี้ได้ให้ทุกคนตั้งใจ ขอบารมีพระพุทธ

พระธรรม พระสงฆ์ พรหมเทวดาครูบาอาจารย์ทั้งหมดช่วยอนุเคราะห์สงเคราะห์ให้ การเกิดใหม่ของเรครั้งนี้สมบูรณ์ บริบูรณ์พร้อมในทุก ๆ ด้านด้วย ตั้งใจนะจ๊ะ.. "อะจิริง วะตะยัง กาโย ปะฐะวิง อะธิเสสสะติ อุกาโท อะเปตะวิญญาโณ นิรัตถังวะ กะลึง ะระวัง" เอ้า ! สาธุ เกิดใหม่ซะทีลูก เอาสังฆทานมา แล้วทำบุญ สาธุ (ถวายสังฆทาน / ให้พร) ขอให้มีความเป็นอยู่คล่องตัว มีความปรารถนาสมหวังทุก ๆ คนเลยจ๊ะ !

ถาม : แล้วถ้าเกิดมีคนเขา.....(ฟังไม่ชัด).....?

ตอบ : รู้จักตั้งแต่พรรษาแรก เขาจะว่าเป็นพระองค์ที่ ๑๐ เป็นหลวงปู่ หลวงพ่อองค์ไหนก็ตามนะ เชื่อได้แต่อาตมายืนยันว่า "ไม่ใช่" แล้วขณะเดียวกันไปที่นั่นให้ระวังไว้ เพราะว่าท่านเก่งไสยศาสตร์มาก ไสยศาสตร์มันมีทั้งคุณทั้งโทษ ใช้ผิดเมื่อไหร่ก็บรรลัยเมื่อนั้น ก็ไม่ทราบเหมือนกัน ต้องดูกำลังใจท่าน ถ้ากำลังของท่านเกาะในด้านดี ท่านสามารถใช้งานได้ดีกว่าคนอื่นเขาเยอะ ต้องระวังไว้ชนิดหนึ่ง ยืนยันว่าไม่ใช่พระองค์ที่ ๑๐ เพราะว่าอาตมากับคุณธรรมบุญเป็นลูกศิษย์กันกุฎิ ของพระองค์ที่ ๑๐ นั่งเฝ้ากันเป็นวันเป็นคืน เลขจำแม่น

ถาม : (ไม่มีเสียง)

ตอบ : เรื่องของพระมหากัสสปนี่ หลวงพ่อเล่าให้ฟังครั้งหนึ่งว่า ปี พ.ศ. ๒๕๐๐ ภูเขาสองลูกที่ปิดหน้าถ้ำที่เก็บพระศพท่านอยู่ มันเลื่อนออกมาเป็นช่องให้เข้าไปได้ แล้วนายช่างที่สำรวจทาง ที่จะทำทางรถไฟ สายเหนือที่เป็นฝรั่งเข้าไปพบเข้า อาจเป็นความต้องการของท่านด้วย เพราะฝรั่งเขามีกองถ้ำรูป

ถาม : ทุกวันนี้พบแล้วหรือยังครับ....?

ตอบ : พบตั้งแต่ปี ๒๕๐๐ แล้ว ก็มีคนไปด้วยรูปชุดนั้นออกมา พอหลวงพ่อดีใจว่านี่ก็ขอรูปมา หลวงพ่อบอกอีกสัจจรัยมาก ดอกไม้รูปเทียนที่บูชาอยู่ตั้งสมัยที่ท่านมรณภาพจนปูพานนี้ก็ยังคงอยู่ปกติก็เอาไปถวายหลวงปู่ปาน หลวงปู่ปานบอกว่า ไม่แปลก เพราะว่าเรื่องของอภิญญา อธิษฐานอะไรก็ได้ ท่านบอกพอพ้นจากนั้นมาแล้วภูเขาสองลูกก็เลื่อนเข้ามาตามเดิม ปิดอยู่ตามเดิม แล้วถามว่าเมื่อไหร่ 'สังขาร' ถึงจะมาปรากฏอีกทีหนึ่ง ท่านบอกว่ารอพระศรีอาริย์เมตไตรยอยู่ เพราะท่านมีกรรมเนื่องกันมา ท่านมีกรรมเนื่องกันมาว่า มีอยู่สมัยหนึ่งพระศรีอาริย์เมตไตรย ท่านเป็นความหวัง ส่วนพระมหากัสสป ท่านเป็นช่าง ท่านเป็นช่างที่ได้รับการฝึกดี แล้วก็ถวายเป็นพาหนะของพระราชารวันนั้นพระราชาสเด็จพระาสอุทธาน สมัยก่อนอุทธานก็คือป่าติ ๑ นี้เองแต่มันเป็นป่าเฉพาะที่พระราชาท่านกันเอาไว้ ช้างป่ามันเข้ามาช้างทรงพ่อดีกลิ่นตัวเมีย เกล็ดตามเลย ความหวังลับทำไหนก็ไม่ยอมหยุดพระราชาท่านเห็นว่าเกิดอันตรายขึ้น ท่านฉลาดนี้ ท่านมองซ้าย มองขวา เห็นมันวิ่งจะลอคได้ก็วิ่งไม่มีก็โอบกิ้งไม้เอาไว้ ปล่อยให้ช้างวิ่งไปข้างเกล็ดหายไปเลยกลับมาที่เร็วมากหาว่าความหวังฝึกมาอย่างไร ลอบปลงพระชนม์กันหรือไร ? ทำให้ช้างอาละวาดได้ขนาดนั้น ความหวังท่านก็ขึ้นยันบอกว่า ถ้าหากว่าตามปกติทั่วไปแล้ว จะไม่มีอะไรที่ทำให้ช้างตัวนี้ตื่นตกใจหรือว่าวิ่งตามไปได้ ยกเว้นอย่างเดียวก็คือตัวเมีย ไม่อย่างนั้นแล้วมันคงของท่านรับประกันว่าบังคับช้างได้ทุกรูปแบบ พระราชาท่านก็บอกว่าถ้าบังคับได้ทุกรูปแบบต้องแสดงให้เห็นดูถ้าทำได้จริงๆ จะเชื่อแต่ถ้าทำไม่ได้จริงอย่างปากพูด

จะประหารซะ แล้วท่านก็เลยไปตามช้างกลับมา พอไปตามช้างกลับมาก็แสดงหน้าพระที่นั่ง ก่อกองไฟขึ้น เอาท่อนเหล็กไปเผาจนแดงโชนเลย แล้วก็ร้ายมันบังคับให้ช้างเองวงจับท่อนเหล็กนั้นขึ้นมาให้ดูพระราชาท่านก็สลัดใจว่า เออหนอ ไฟระคนี่มันรุนแรงขนาดนี้รุนแรงขนาดทำให้ช้างซึ่งยอมตายถวายชีวิตเพื่อความอยู่ของตัวเองโดยการเองวงจับเหล็กแดง ๆ ได้ ถึงกับลืมคำสั่งความเคยคิดตามตัวเมียไปคราวนี้ไม่ใช่พระราชาท่านสลัดใจเฉย ๆ ช้างตายด้วย บาดเจ็บสาหัสก็ตายเลยกลายเป็นเวรกรรมผูกพันกันมาว่า ความหวังที่เป็นพระศรีอาริย์เมตไตรยต้องมโนอาจคือพระมหากัสสปเผาในมือท่านด้วยเตโชธาตุ ถึงจะสิ้นเวรสิ้นกรรมกันไปถึงได้ว่าร่างของท่านต้องอยู่กระทั่งสมัยพระศรีอาริย์เมตไตรยจนได้รับการพระราชทานเพลิงมีกรรมเนื่องกันมานิดเดียว ถามหลวงพ่อดีว่าพระศรีอาริย์เมตไตรยจะร้อนนัยครับ ? ท่านบอกว่า เรื่องของเตโชธาตุนี้บังคับได้อยู่แล้วนี่จะไปร้อนอะไรเล่า เพียงแต่ว่ากรรมมันเนื่องกันมาต้องไปใช้หนี้เก่า ต้องเผาด้วยมือตัวเอง คราวนี้เรามานึกดูว่าพระมหากัสสปท่านอยู่ในสมัยที่มนุษย์สูงแค่ ๘ ศอก คือพระพุทธเจ้าสูง ๘ ศอก ไซ้มียะ? พระพุทธเจ้าพระราชทานสั่งมาปฏิบัติกับพระมหากัสสปได้ แสดงว่ารูปร่างท่านต้องสูงใกล้เคียงกัน ดีว่าพระมหากัสสปสูง ๘ ศอก เหมือนกันแต่พระศรีอาริย์เมตไตรยจะมาตรัสรู้ที่พระวรกายสูง ๘๘ ศอก เท่ากับว่าเอาอะไร เล็ก ๆ เผาในมือตัวเอง

ถาม : ๘๘ ศอก ?

ตอบ : ๘๘ ศอก นี่อ่านในอนาคตดวงศ

ถาม : ที่บอกว่าจะมีไฟบรรลัยกัลป์ นี่ก็ พระมหากัสสป ก็ไม่ไหม้?

ตอบ : ก็จะไปไหม้อะไรเล่า ไหม้ก็แค่ของที่อยู่บนผิวโลก นี้อยู่ในถ้ำได้โลกเลยภูเขาปีค้อยู่บนก็เหมือนอยู่ได้โลกถึงเวลาก็เลื่อนเปิดออกมา

ถาม : แล้วคืน ไม่สึกหมด ?

ตอบ : ก็สึกไปซี

ถาม : เสาอย่างนี้ ?

ตอบ : อะไรที่มันนอกเหตุเหนือผลเป็นอจินไตย ไม่ควรเสียเวลา ไปนั่งคิดมีคนเจอแล้วเป็นคนสำคัญเสียด้วยยิ่งกว่าท่านเจตนาให้เจอ เพราะถ้าคนทั่วๆ ไปเจอก็ไม่ได้ถ่ายรูปอยู่แล้ว รูปชุดนั้นหลวงพ่อบอกท่านถวาย หลวงปู่ปานไป ไม่งั้นจะขอคุณว่าเป็นยังไง แต่ท่านบอกว่าดอกไม้ รูปเทียนยังสวดอยู่เป็นปกติเลย

ถาม : แต่ที่วัด เห็นมีรูปท่านนั่งสมาธิ พระมหากัสสป ที่เป็นแบบ มอญ ๆ แล้วยังหนุ่มอยู่เลย ด้านหลวงพ่อบอกที่วิหาร ๑๐๐ เมตร นี้ แถว ๆ พระปัจเจกนะ ผมเห็นรูปที่ได้รูปท่านจะเขียนว่า พระมหากัสสปได้รูป

ตอบ : ไม่ทราบเหมือนกันว่าใครเป็นคนถ่ายไว้ ไม่แน่ใจเพราะไม่เห็น ด้วยตัวเอง ขณะเดียวกันไม่ทราบที่มาของรูปด้วยก็ไม่กล้ายืนยัน แต่ว่า หลวงพ่อบอกว่า พระมหากัสสปเคยเป็นที่ขายท่านมาหลายชาติ เวลาว่าง ๆ ท่านก็แวะมาเยี่ยม ไปถึงก็กราบ ๆ ท่านก็มาทูลหลังบิ๊กเข้าให้ ไปไหว้ตีทำไม ? ข้าอยู่นี้ (หัวเราะ) ท่านไปกราบศพ คราวนี้เทศน์พิชัยท่าน ก็มาซี ไปไหว้ตีทำไม ข้าอยู่นี้มีธุระอะไรก็ว่ามา อย่างนั้นนะ แล้วท่านก็ยังสนุกอยู่เป็นปกติ ทำหน้าที่อะไรของท่านเป็นปกติอยู่ พระที่ไปนิพพานแล้ว จะไปไหนก็ไปได้อยู่แล้ว สังขารมันเป็นอย่างไร ท่านไม่ได้สนใจตั้งแต่ก่อนมีชีวิตแล้ว

ถาม : แต่ท่านรู้จักใคร ก็ไปของท่าน เป็นปกติ ?

ตอบ : ไปเป็นปกติ

ถาม : ผมแปลกใจ คิดใจตรงที่หลวงพ่อบอกว่า "ดูอย่างพระมหากัสสป จี พของท่านมรณภาพไปแล้ว เห็นมัย ใครไปสนใจโยคืออะไรมากมาย (ฟังไม่ชัด) ....."

ตอบ : ก็ไม่ทราบเหมือนกันวาระสำคัญๆ จะมีการเปิดประตูถ้ำอีก หรือเปล่า คงจะเป็นเทวดาท่านสงเคราะห์ให้ อย่างว่าตอนนั้นครบ ๒๕๐๐ปี ไซ้มัย ? กิ่งพุทธกาลนี้สำคัญมากด้วย กิ่งอายุพระพุทธศาสนานะ ก็ไม่ทราบเหมือนกันว่าจะเปิดสัก ๑๐๐ ปี ครั้ง หรือปล่าวก็ไม่รู้ ?

ถาม : ตอนนี พระโพธิสัตว์ที่บารมีเต็มยังมีชีวิตอยู่มัยครับ ?

ตอบ : บารมีเต็ม ?

ถาม : แบบเข้าเขตบารมีเต็มที่รอบบรรลุเลย

ตอบ : ถ้าข้างบนนี้นับไม่ถ้วนเลย

ถาม : ไม่ ที่อยู่บนโลกมนุษย์

ตอบ : บนโลกมนุษย์นี้ไม่มีเท่าไร ถ้าในระดับปรมาตมามีละเยอะ แต่ว่าบารมีเต็ม ถ้าหากว่าตายชาตินี้แล้วไปนั่งรอคิวเลยมีแค่ไม่กี่องค์

ถาม : มีไม่กี่องค์ แสดงว่ามีหลายองค์ ?

ตอบ : มีหลายองค์ มีทั้งฆราวาส มีทั้งพระ

ถาม : พบด้วยซี สาธุ

ตอบ : พบด้วย จริง ๆ แล้วไม่อยากจะไปเคาเรื่องของมรรค เรื่องผลของใคร เราไม่มีหน้าที่ แต่คุณจริยาที่ท่านทำแล้วออกจริง ๆ เลย ที่ไปพ่ามา ก็เจออย่างหลวงพ่อบอกว่าเขาตามะยะเลี้ยงคนเป็นแสน ๆ เลี้ยงได้

ทุกวัน ไปถึงกินหรืออยู่ฟรีหมด จะทำบุญกับท่านหรือไม่ทำท่านไม่ว่า

ถาม : ปราถนาเป็นพระพุทธรเจ้า ?

ตอบ : แหง...แหง...เลย ! ปราถนามาคู่กับหลวงปู่ครูบาวงศ์
นั่นนะคู่หูกันเลย อายุก็เท่ากันด้วย

ถาม : พระเดชพระคุณหลวงปู่วงศ์ นี่ท่านจะเกิดอีกมั๊ย ?

ตอบ : ท่านบอกว่าอีกพันปี ท่านจะมาเกิดใหม่อีกที

ถาม : มาตราตรีเลขหรือ ?

ตอบ : ไม่ใช่ จะมาเกิดเพื่อบูรณะซ่อมแซมในสิ่งต่าง ๆ ที่ท่าน
เคยทำไว้ในชาตินี้แหละ

ถาม : แล้วอย่างพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเรา นี่ท่าน ?

ตอบ : ถ้าหากว่าของท่านเองไม่ได้เร่งรัดอะไรมากไปกว่านี้ ยังต้อง
เกิดอีก ๘ ครั้ง แต่ถ้าหากว่าเร่งทำหน้าที่อาจเต็มในชาตินี้เลยเรื่องของ
บารมีมันเร่งกันได้ ถ้าทำบุญใหญ่ไม่ต้องอะไรมากหรอก สังคายนาพระ
ไตรปิฎกซักกรอบ เอมันจริง ๆ อย่างนั้นแหละ

ถาม : แค่สังคายนานี้ล่ะครับ ?

ตอบ : มันไม่ใช่แค่นะการรวมพระอรหันต์อย่างต่ำ ๓๐๐ องค์
ไม่ใช่เรื่องง่ายนา

ถาม : แค่ก็เกิดจุดรูปอธิษฐานบน ท่านก็มา ?

ตอบ : ถ้าหากคนจุดความดีไม่พอ ความสามารถไม่พอท่านจะมา
ทำเกลืออะไรเล่า?

ถาม : เราอย่างไรไม่ได้หรือครับเราไปเอาสังคายนาลับที่หลวงพ่อบอก

ตอบ : ใช้น้ำมันไม่ใช้งาน มันเป็นการลอกงาน

ถาม : นั่นแหละ มันเป็นของเรา

ตอบ : มันสำหรับตัวเรา ไม่ใช่กำลังใจของพระโพธิสัตว์ท่าน
ของพระโพธิสัตว์ท่าน ประเภทที่ทำทางใหม่ด้วยตัวเองได้ละยังดี
เดินตามรอยคนอื่นนี่ไม่ค่อยอยากจะได้เดินหรอก ถึงจะได้เห็นว่าได้ออกลีลา
แปลก ๆ ไปเยอะ

ถาม : แล้วไม่มีใครคิดทำเลย

ตอบ : ไม่ใช่ไม่คิด คิดอยู่แล้วเรื่องนี่หลวงพ่อบอกพรารถเอาไว้แล้ว
แต่พอวาระและเวลามันคิดไปจากที่ปรารถไว้ เพราะกำลังใจของคนมัน
เคลื่อน คือว่าแทนที่จะเร่ง หรือแทนที่จะทำทำเดิม มันกลายเป็นว่าลด
น้อยถอยลง การสังคายนาก็เลยไม่ปรากฏขึ้น ในช่วงนั้น ท่านถึงขนาด
บอกเลยบอกว่า ถ้าเรื่องของพระสุครีพที่พระไทย ถ้าเรื่องของพระวิชัยพระ
มอญถ้าเรื่องพระอภิธรรมที่พระพม่าจะต้องรวมพระที่เป็นปฏิสัมพันธ์ญาณ
อย่างน้อย ๓๐๐ องค์ขึ้นไป คือเท่าที่มีมาในอดีตต่ำสุด ๓๐๐ สูงสุด
๑,๐๐๐ หนึ่งใน ไม่ใช่เรื่องง่ายนะ หลวงพ่อ ๒ องค์ ที่อยู่ในป่านั้น
ช่วงนั้นหลวงพ่อบอกไว้ว่าทั้งหมดได้ ๖๐ กว่าองค์เฉพาะสายท่าน
สายเดียว ๖๐ กว่าองค์ คราวนี้เรามาคิดดูว่า ถ้าหากเป็นพระมอญ
พระพม่าที่ท่านมีความสามารถระดับนี้ด้วยคงไม่หนักกันเท่าไร ท่านถึงขนาด
ออกชื่อว่าพระมอญชื่อหลวงพ่อโต๊ต แต่ว่าไม่ได้ทำตอนนั้นก็มานั่งคาดกัน
ว่าใครที่จะเป็นคนทำอย่างนี้แล้ว หมอนพพร จะเป็นคนอาสาหาทุนเอง
หมอนพพรมาถามเลย ว่า ภูเขาทองหลวงพ่อยู่ตรงไหน? ผมจะไปขานมาให้
เขาสังคายนาพระไตรปิฎกเราก็บอกทาง บอกแผนที่ บอกอะไรหมอนเขาไปเลย

- ถาม : หมอหาเท่าไรก็ไม่เจอ ?
- ตอบ : แกเอาเครื่องบินขึ้นเลย แล้วเอาเครื่องวัดแร่ไป บอกมันเยอะจริง ๆ ครัวพอขึ้นไปถึงตรงจุดนั้นนี่เครื่องมือวัดแร่มันดียันแกยเลย
- ถาม : อู้หู้ ! ...แสดงว่ามากมายมหาศาลซิ ?
- ตอบ : แล้วยังไม่รู้มัย ? พอร่อนลงมันเหลือศูนย์เอาซิเทวดาท่านไม่เอาด้วย ยังไม่ถึงเวลา บอกพอขึ้นไปมันก็เท่าเดิม พอร่อนลงเมื่อไหร่ก็เหลือศูนย์นำสนุกมัยละ ?
- ถาม : คุณหมอนี้ไม่ยอมลาไซ่มัยครับ ?
- ตอบ : ไม่ยอมลารอก หาทางเร่งชาตินี้ให้เต็มจะด้วยซ้ำไป ขอทำงานใหญ่ ๆ หน่อยเหอะ
- ถาม : แต่ผมว่ามีสิทธิ์นะ เพราะคุณงวัด
- ตอบ : เรื่องของกำลังใจนี่ยืนยันว่าเร่งเต็มได้ แต่มันเหนื่อยมาก
- ถาม : แล้วยิ้มเลิกแล้วเหอ เรื่องพระใครปิฎก ?
- ตอบ : คงไม่ได้ยิ้มเลิกหรอก ก็รอจิงหะซิ จิงหะนั้นมันไม่สมควร ก็ดูซิไม่ได้ทำจริง ๆ หลวงพ่อก็มรณภาพไปแล้วไซ่มัย ? ต้องรอจิงหะใหม่ ถ้าใครประกาศทำหมอกก็คงไปใหม่ เพราะว่าที่มันอยู่ตรงไหนก็รู้แล้วนี่ไม่ต้องอาศัยเราแล้ว
- ถาม : แล้วทุกอย่างนี้มาจากพุทธพจน์ทำนายหมด
- ตอบ : ก็ไซ่อยู่
- ถาม : (แล้วองค์สมเด็จพระไม่ทันจะตั้งเลย...../ ฟังไม่ชัด)
- ตอบ : ในจารึกพระเจ้าอโศกมหาราช พระโมคคัลลาคิสาสะเถระท่านทำนายเอาไว้ว่า หลังถึงพุทธกาลพระมหาเถระโพธิสัตว์ ผู้อยู่ด้วยบารมี

- จะยังพระศาสนาให้เจริญรุ่งเรืองคล้ายพุทธกาลอีกวาระหนึ่ง คำว่าเจริญนี่คือมากด้วยพระอริยเจ้า เรื่องนี้แหละที่ทางสายธรรมกาย มันใจว่าเป็นอาจารย์เขา (หิ...หิ)
- ถาม : แต่ผมว่าที่ (ฟังไม่ชัด) เขาทำหนังสือหลวงพ่อก็มีสิทธิ์นะครับ
- ตอบ : เราต้องดูว่าคำสอนของใครทำให้คนเป็นพระโสดาบัน สกิทาคามี อนาคามี อรหันต์กันเท่าไร เรื่องนี้มันพิสูจน์แบบประเภทที่เรียกว่า จับตัววางตาย แบบคนเรียนจบปริญญา มันไม่ได้มันต้องเป็นคนที่เป็นพระอริยเจ้าด้วยกัน หรือพระอริยเจ้าระดับสูงขึ้นมาว่าท่านถึงจะรู้ หรือว่าบุคคลที่ใดทิพจักขุญาณ กราบพูลถามต่อพระท่านโดยตรง จะรู้ แล้วมันได้ซักก็กั้นละทิพจักขุญาณ ? เราไปบอกว่าคนนั้นเป็น คนนี้เป็นโดยที่พระพุทธเจ้าท่านไม่ได้ทำนายมันก็คิดมารยาทพอแล้ว แล้วไปโดนเขาด่ากลับมาอีกว่า ไม่เชื่อก็แจ้ง เพราะฉะนั้น เรื่องนี้ก็เลยพิสูจน์ไม่ได้ว่าใครสอนให้เป็นพระอริยเจ้ามากกว่ากัน แต่ว่าตั้งแต่สมัยเด็กมาจนปานนี้ ตั้งแต่รู้เรื่องของการปฏิบัติเรื่องของธรรมะนี่นะ สรุปได้ว่า หลวงปู่มั่น ภูริทัตโต ครูบาอาจารย์ใหญ่ฝ่ายอีสานนะ หลวงปู่มั่นสร้างพระเป็นพระ แต่หลวงพ่อกองเราสร้างคนเป็นพระ อันนี้กล้าใช้คำพูดนี้ ใครจะว่ายังไงก็กล้ายืนยันคำพูดนี้ หลวงปู่มั่นสร้างพระเป็นพระ แต่หลวงพ่อกองเราสร้างคนเป็นพระ
- ตอบ : พระพุทธเจ้าท่านไปตรัสไว้ในชมพูทวีปมีสาเหตุ 2 ประการประการแรกก็คือว่าคนที่นั่นรวยที่สุดกับจนที่สุดอยู่ในที่เดียวกันจะได้เห็นทุกข์ชัดเจน ประการที่สองก็คือว่า บรรดาศาสดาเจ้าลัทธิต่าง ๆ มีมากคนเป็นนักคิดกันอยู่แล้ว ถ้าหากว่าสอนให้เขารู้จักการคิดอย่างเป็นระบบตามแบบพระพุทธเจ้า เขาได้คิดเร็วมาก แต่ว่าบรรดาอาจารย์ใหญ่ทั้งหลาย

ทั้ง ๖ คนนั้นก็มิ บุรณะกัศป มัคขลิโคธาสะ อจิตตะกัศปะกัมพล
 วัณฺณชัยเวธัญฺญบุตร นิครมกัณฺณบุตร ทั้ง ๖ คน ก็มีลักษณะต่าง ๆ กันมา
 ตัวของมัคขลิโคธาสะเป็นเค้กรับใช้บ้านเศรษฐี พ่อแม่เลี้ยงวัวให้เศรษฐี
 ตัวเองเกิดในคอกวัว ก็เลยชื่อนายโคธาส คอกวัวโคธาสะ วันหนึ่ง
 เจ้านายก็ให้แบกหม้อเปรียง เปรียงต้องเป็นน้ำมันแสดงว่าต้องเป็นน้ำมันวัว
 อาจเป็นน้ำมันเนยก็ได้เพราะมาจากนมวัว แบกหม้อเปรียงไปตลาด
 เจ้านายจะไปขายเปรียง คราวนี้ทางมันลื่น เจ้านายก็บอกเป็นภาษาบาลีว่า
 มาขลิ มาขลิ ระวังลื่น ระวังลื่น นายโคธาส ก็ยังลื่นจนได้หม้อเปรียงหก
 เจ้านายก็โมโห กว่าตัวไว้ได้เอาไม้จะตี แกก็คั้นหลดมือไป ผ้า
 นุ่งผ้าอยู่ผืนเดียว พวกทาสอะไรส่วนใหญ่มิแต่ผ้านุ่ง ผ้าห่มไม่มี ไขมัน
 ผ้าหลุดติดมือเจ้านายด้วยความตกใจก็วิ่งหนี กลัวนายจะตีหนีไปหลบอยู่ใน
 ในป่าแก่ผ้าอยู่ในป่านั้น คราวนี้หลบเจ้านายก็หลบได้ไม่นาน เวลาผ่านไป
 ผ่านไป วันหนึ่ง หิวไส้ก็เลย พอรุ่งขึ้นก็เลยเดินย่อง ๆ ออกมาจากป่า
 มองซ้ายมองขวา เจ้านายไม่อยู่ไปหากคนเพื่อขอข้าวกิน คนเห็นเดินมา
 สมัยนั้นความคิดเรื่องการเป็นพระอรหันต์นี้ เรืองง่าย ๆ ว่าเป็นเรื่องสุดฮิต
 เลย เห็นอะไรแปลกหนอยก็พระอรหันต์ เอ รายนี รู้สึกว่า มัคน้อย
 สันโดษกว่าเพื่อน เสื้อผ้ายังไม่เอาเลย ต้องเป็นพระอรหันต์แน่ ๆ
 ก็เลยพากันเอาโน่น เอานี้ พากันถวายเป็นทานใหญ่เลย นายโคธาสะ ก็เลย
 สบาย กินอยู่สบาย แยกก็เลยบัญญัติกฎขึ้นมากว่า ทุกสิ่งทุกอย่างไม่ต้อง
 ทำถึงเวลาก็เป็นเอง แบบตัวแก อยู่ ๆ ก็เป็นพระอรหันต์ขึ้นมา คราวนี้
 แกชื่อโคธาสะก่อนที่เจ้านายจะจับตัวแกตี ก็เตือนว่าระวังลื่น ระวังลื่น
 มาขลิ มาขลิ เขาเลยเรียกแกว่ามัคขลิ โคธาสะ มาจนทุกวันนี้มันแหละ

ก็ลองคิดว่าอาจารย์ใหญ่ระดับนั้นนะ มันมีความสามารถหรือเปล่านั้น
 เป็นขึ้นมาได้ยังไงก็มิรู้ แบบเดียวกันเปียบเลขทั้ง ๖ องค์ แต่ละองค์
 ก็เหมือนกัน อจิตตะกัมพลนั้น กัมพล ก็คือ ผ้าที่ทอจากผมคน
 แกเอาผมคนมาทำเป็นผ้านุ่งไง คนเขาเห็นอัศจรรย์นะ ส่วนบุรณะกัศป
 นั้นเป็นทาสในเรือนเบี้ย คือว่าพ่อแม่เป็นทาส ลูกก็เป็นทาสด้วย เกิดมา
 คนที่ ๑๐๐ พอดี ก็เลยชื่อบุรณะ แปลว่าเต็ม เต็มร้อยพอดี (หัวเราะ)
 บุรณะ ที่เราเรียกว่าบริบูรณ์ไง บุรณะแปลว่า เต็มพอดี แต่ละคนก็มี
 ประวัติพิลึกพิลั่น แต่ละคนไม่เหมือนกัน ส่วนเรื่องของอรหันต์คุ่ม
 อรหันต์รากไทรนั้น มันเกิดจากว่า เขาอยากแสดงปาฏิหาริย์ให้ลูกศิษย์รู้
 ครบอาจารย์ ก็มิรู้ว่าทำไง แอบขุดหลุมขึ้นได้เตียงแล้วเอาคุ่มฝังเอาไว้
 ถึงเวลาลูกศิษย์มาเคาะประตูก็กลับไปนอนอยู่ในคุ่ม ลูกศิษย์เปิดประตูเข้ามา
 อ้าว ! อาจารย์ไม่อยู่นี่หว่า ไขมัน ? ก็ถอยไป แยกก็ขึ้นจากคุ่มมานั่งบน
 เตียงตะโกนเรียก ลูกศิษย์ ลูกศิษย์ก็แปลกใจ เมื่อกี้ไม่อยู่นี่
 อาจารย์เราต้องเป็นพระอรหันต์แน่ ๆ เลยหายตัวไปด้วยลือกันไปยกใหญ่
 ส่วนอีกรายหนึ่งเขาเรียกอรหันต์รากไทรเพราะว่า ประเภทจำศีลถาวร
 ได้ต้นไทร คราวนี้แกพิจารณาว่าต้นไทรของแกอยู่ริมผาแล้วรากมันมันเลื้อย
 ไปถึงถนนหลวงข้างล่าง ตัวแกอยู่บนภูเขาเวลาคนขึ้น ต้องเดินอ้อมเขาขึ้น
 มาก่อนไขมัน ! พอมานิมิตไปงานไปอะไรก็บอกว่าให้ไปล่วงหน้าก่อน
 บ้านช่องอยู่ที่ไหนบอกมาก็แล้วกัน แล้วเสร็จแล้วพอลคนเดินลง
 แยกก็ลงตามรากไทรมันถึงถนนก่อน ไปอยู่ที่บ้าน คนก็ลือว่าเป็นพระอรหันต์
 ย่นระยะทางได้ อะไรก็ได้ เรื่องในธรรมบทนี้ อ่านแล้วมันมากมาย
 นั้นแหละเค้าเรียกว่าอรหันต์รากไทร แล้วอรหันต์คุ่ม พวกนั้นเป็นอรหันต์

เพราะคำรำลือของลูกศิษย์ ไปหลงยึดติดอยู่กับชื่อเสียงเกียรติยศที่ได้
 เลยติดอยู่ตรงนั้นเอง ส่วนรายที่ไม่ยึดติด ก็คือพระพาหิยะ. นั้น
 เรือแตกแล้วลอยไปติดชายฝั่งขึ้นมาเสื่อผ้าหยาบหมด ตอนว่ายน้ำอยู่น้ำพัด
 ไปหมดเพราะว่าผ้าถุงแขกกึ่งถุงเหมือนกับผ้าขาวม้า ผ้าสะโพรง โจงกระเบน
 แล้วอีกผืนก็ขาดเฉย ๆ โคนน้ำพัดไปหมด เอาสาหร่ายมาวาง คนก็เห็นว่า
 เป็นพระอรหันต์ พอเห็นว่าเป็นพระอรหันต์ก็แห่กันมาถวายเครื่องสักการะ
 อะไร อยู่สมบูรณบริบูรณ์ เอ้อ ! อยู่อย่างนี้ก็สบายดี เขาว่าเราเป็นพระอรหันต์
 เราคงเป็นจริง ๆ ละมัง อะไรอย่างนั้น อยู่ไปเรื่อย คราวนี้ไปเคียดคร้อนว่า
 เพื่อนร่วมปฏิบัติมาตั้งแต่ชาติก่อน ท่านไปเป็นพรหมอยู่องค์หนึ่ง มองลงมา
 เอ้า ! เพื่อนเราไปไกลซะแล้วก็ลงมาเตือนสติ ท่านรู้ตัว เพราะว่าพรหมท่านมา
 ก็ต้องแสดงเต็มทีของท่าน ไข่ม้อยว่า สภาพท่านเป็นพรหมว่าขนาดของ
 ท่านยังได้แค่นี้เลยแล้วคุณจะเป็นอรหันต์ได้ยังไง ท่านก็เลยถามว่าจะ
 เป็นพระอรหันต์เป็นอย่างไร ท้าวมหาพรหมท่านก็เลยบอกว่า ขณะนี้พระพุทธเจ้า
 เกิดขึ้นแล้ว ให้ไปเฝ้าพระพุทธเจ้าเชื่อมัยว่า ท่านเดินดินเดียว ๑๒๐ โยชน์
 ไปเฝ้าพระพุทธเจ้า ด้วยความอยากจะได้เฝ้าถึงขนาดไปถึงเขตวันมหาวิหาร
 พระท่านบอกว่า พระพุทธเจ้าออกบิณฑบาตตามไปในตัวเมือง ไปถึงก็เข้า
 ไปกราบ กอดพระบาทพระพุทธเจ้าขอฟังธรรม พระพุทธเจ้าบอกว่าอย่าเลย
 ฟังธรรมตอนนี้ไม่มีผลอะไร ท่านก็ขอร้องอีกเป็นครั้งที่สอง บอกว่าท่าน
 เดินทางมาไกล และก็ไม่ว่าจะชีวิตจะยังคงอยู่ได้นานเท่าไรขอฟังธรรม
 เถิดพระพุทธเจ้าก็บอกว่า ตอนนี้ไม่สะดวก ครั้งที่ ๓ ขอร้องอีก จึงได้
 เทศน์ให้เพราะกำลังใจของท่าน ตอนนั้นมันบิณฑบาตไป ฟูมากเกินไป ถ้า
 เทศน์ตอนนั้นจะไม่มีผล ก็ห้ามซะสองครั้ง กำลังใจลดลงมาพอพระพุทธเจ้า

เห็นว่ากำลังใจลดลงมาสู่จุดเหมาะ เทศน์ว่า พาหิยะ เธอจงอย่าสนใจในรูป
 ที่เธอเห็น แค่นั้นแหละเป็นพระอรหันต์เลย บุญเก่าทำไว้เยอะเห็นชัดเลยว่า
 ทุกสิ่งทุกอย่างที่กระทบตา หู ลิ้น กาย ใจ มันสักแต่ว่าเป็นรูป
 เป็นเสียง เป็นกลิ่น เป็นรส เป็นสัมผัส แค่นั้นเอง ถ้าไม่รับเข้ามาดูใจ
 ไม่เอาใจไปปรุงแต่ง ทุกอย่างก็หยุดหมด ดับหมด เป็นพระอรหันต์
 เดียวนั้นเลย เป็นผู้ที่เลิกว่าภิกษุใดในทางบรรลุนิเวศน์ เทศน์สั้นจูนิดเดียว
 บรรลุเลย แต่ว่าท่านไม่มีโอกาสจะนั่งเหลือง นอนเหลือง เหมือนคนอื่น
 เพราะว่าเป็นอดีตชาติไม่เคยถวายผ้าไตรจีวรมาก่อน พระพุทธเจ้าไม่สามารถ
 บวชด้วยวิธีเอหิภิกขุ การบวชด้วยวิธีเอหิภิกขุ คือ ครีสุว่า
 "เรื่องมาเป็นภิกษุเถิด" ก็จะมีจีวรที่สำเร็จด้วยฤทธิ์จากบุญเก่าของตัวเอง
 ลอยมาสวมให้อันนี้ของท่านไม่มี พระพุทธเจ้าก็เลยบอกให้ไปหาจีวร
 ก่อนระหว่างที่ออกไปหาจีวรก็โดนยักษ์ฉีกแปลงร่างเป็นวัวแม่ลูกอ่อนขวิดตาย
 ถามว่าบุคคลที่ทรงความดีถึงขนาดเป็นพระอรหันต์ทำไมถึงทรงชีวิตอยู่ถึง
 ตอนบวชไม่ได้ ? เจลลว่า บุคคลที่เป็นพระอรหันต์ มีคุณอนันต์
 และมีโทษมหันต์ บุคคลทำดีกับท่านแม้เพียงเล็กน้อยก็เป็นบุญมหาศาล
 แต่ขนาดเดียว กันถ้าเป็นบุคคลที่ไม่ทราบทำในสิ่งที่ล่วงเกินแม้เพียงเล็กน้อย
 น้อยก็จะเป็นโทษมหันต์เหมือนกัน แบบเดียวกับนางขุขุตตรา อริยสาวิกา
 อันนั้นแค่บอกเพื่อนที่เป็นภิกษุเฮอร์หันต์ว่า พระแม่เจ้าโปรดช่วยส่งกระเช้า
 แต่งตัวให้หม่อมฉันด้วย ภิกษุณีท่านเป็นพระอรหันต์ได้บุญญา ท่านได้
 อะไรหมด ทะลุตลอดไปเลยว่ ถ้าเราไม่ส่งกระเช้าเครื่องแต่งตัวให้เธอจะโกรธ
 เธอโกรธพระอรหันต์เธอจะต้องลงเว็จิมทานรก แต่ถ้าเราส่งกระเช้าให้เธอ
 ต้องไปเกิดเป็นคนใช้เขา ๕๐๐ ชาติ เป็นคนใช้เขาดีกว่าตนรก เลยหิข

กระเช้าให้ นันนะแค้นคิดเดียว คุณอนันต์โทมหันต์ ดังนั้นบุคคลที่เป็นพระอรหันต์ในลักษณะนรवास หลวงพ่อบอกว่าเท่าที่ท่านมีประสบการณ์มาตำราเขียนไว้ว่าไม่เกิน ๗ วัน แต่ประสบการณ์ของท่านแล้ว ผู้ที่เป็นตอนกลางวันไม่เคยเห็นพระอาทิตย์ตก ผู้ที่เป็นตอนกลางคืนไม่ได้เห็นพระอาทิตย์ขึ้นเหมือนกัน เพราะว่าถ้าอยู่ต่อจะเป็นโทษกับบุคคลอื่น มากก็ตัดตายชะ ฟัง ๆ คุณเหมือนไม่ยุติธรรม แต่ความจริงแล้วอันตรายมากเลย ไม่ต้องอะไรมาก เกิดคนรู้จักกันเดินผ่านมาบ้องหัวเล่นชักที่ เฮ้ย ! เพื่อนเป็นไงบ้าง..ช่วยมั๊ยล่ะ ? ตอนนั้นไม่ใช่เพื่อนแล้วนะนันนะ พระอริยะเจ้าชั้นสูงสุดแล้ว จีณาสวะ ผู้สิ้นแล้วด้วยอาสวะ อีกราวนี้ของคนไทยเราเนี่ย บาลีสันสฤต ว.แหวน กับ พ.พาน มันตัวเดียวกันไง ก็เลยเขียนเป็น สพ.อ่านเป็น จีณาสพ ฟังดูแล้วเป็นใจ อันตราย ถึงได้ว่าจำพัว แม่อ้อย คุณหญิงเยววมาลัย ไปก็ไปเอาง่ายๆ อีกรายคุณสมบุญณ์ไหม้ ? คุณสมบุญณ์ เวสสารชานนท์ ที่จันทบุรีนันนะ ยังอยู่ในท่าไห้วพระเลยฟูบบนกับเตียง

ถาม : ท่านไปยังไง...?
ตอบ : ไปยังนั่นแหละ คุณสมบุญณ์ หลังจากหลวงพ่อมรณภาพไม่นานท่านก็ไปด้วย ตอนที่คนไปพบนะ ท่านฟูบอยู่กับเตียงในท่าไห้วพระ ส่วนโยมจันทนา ท่านพิจารณาธรรมไปจุด ๆ หนึ่ง กำลังจัดบอก ว่า ถ้าเธอหยุดอยู่แค่นี้จะอยู่ได้อีก ๑๒ ปี แต่ถ้าพิจารณาต่อจากนี้อีกสัก หน้อยเดียวเธอจะเป็นพระอรหันต์แล้วตายเลยนะ ตามที่หลวงพ่อสัมภาษณ์ มาท่านพิจารณาคุณแล้วว่า ๑๒ ปี กับตายเดี๋ยวนี้ อะไรมันจะดีไปกว่ากัน พิจารณาเสร็จเรียบร้อยไม่ต้องตอบก็ได้ ไหม้ท่านว่าต่อเลยถ้าขึ้นอยู่ก็ลำบาก

อีก ๑๒ ปี คนที่มีปัญญาถึงระดับนั้นแล้ว ทุกข์แม้แต่ละเสียดิบชนิดหนึ่ง ท่านก็เห็นชัดเจน ๑๒ ปี ชั่วโมงเดียวยังสุดจะทนเลย ท่านก็เลยไปมันซะ แล้วลูก ๆ หลวงพ่อที่ไปก่อนหน้าแล้ว พี่ ป้า น้า อา ของเราอะเยอะแล้ว ตัวเราเองนี่ ก็นั่งรอไปเถอะว่า เมื่อไหร่ จะได้ไปมั่ง

ถาม : แสดงว่าเราก็มีบุญอยู่บ้าง...ที่ได้เกิดมา ไร้มั๊ยล่ะ ?
ตอบ : มีแหง ๆ แล้วอย่าลืมว่าคนเราเกิดมา คั้นทุนเก่า คือ ศีล ๕ มีอยู่แล้ว คนมีศีล ๕ ครบ จะเรียกว่าไม่มีบุญได้ยังไง บุญมหาศาล เสียด้วยซ้ำไป คราวนี้สำคัญตรงที่วันเกิดมาแล้วให้บุญให้เป็น
ถาม : แล้วหนูใช้เป็นมั๊ยล่ะ ?
ตอบ : ยังเป็นอยู่ คือ ถ้าหากว่ายังอยู่ในศีลในธรรม ยังอยู่ ภายใต้กฎหมายบ้านเมืองนี้ เรียกว่าให้บุญเป็นอยู่ เราก็พยายามรักษา กำลังใจของเราเอาไว้ ประคับประคองเอาไว้ เคี้ยวผู้ใหญ่เขาเห็นใจอง นะอย่ารีบไปตอบได้ เก็บเขี้ยว เก็บเล็บใส่กระเป๋เอาไว้ก่อน ถ้ามันเหลือทนจริงๆ แล้วค่อยอาละวาดให้มันกระเจิงทั้งแผนกไปเลย (หัวเราะ)
ถาม : แล้วอย่างนั้นจะมีประโยชน์หรือ ?
ตอบ : มี เขาจะรู้ซึ้งบ้างว่า เขี้ยวเล็บเราก็มี ไม่งั้นให้มันทำ เราฝ่ายเดียว นี่เนะนำดูกมัยเนี่ย ? (หัวเราะ) จำไว้ว่าทุกอย่างที่เกิดขึ้น เราได้ทั้งนั้น ทำถูกต้องถ้าไรทำผิดได้บทเรียน
ถาม : ต้องชอบคุณเขาด้วยที่เขาสอนเรา
ตอบ : ไซ้ ทำผิดเราก็ได้บทเรียนได้ทั้งคู่ทุกสิ่งทุกอย่างเกิดขึ้นแก่เรา จำว่าไม่มีไม่ตี ตีทั้งนั้น แต่เราจะหาเงตติจากมันได้อย่างไรเท่านั้นเองสำคัญตรงที่เราหาให้ได้

ถาม : แล้วยี่คนอื่นจะเข้าใจ ?

ตอบ : จำไว้ว่า ถ้าสิ่งที่เราทำแล้วมั่นใจว่าถูกต้องไม่จำเป็นต้องไป แคร่กับกระแสดังคม เราจะมองในแง่ไหนเขาจะพูดว่าอย่างไรเรื่องของเขา เราตั้งหน้าทำในสิ่งถูกต้องต่อไป แล้วหลังจากที่เราตั้งหน้าทำไปเรื่อย ๆ จนกระทั่ง คนอื่นเห็นว่าสิ่งที่เรานั้นถูกต้องจริง เคี้ยวเขาคอด้วยตามมาเอง แต่อย่าไปหวังคำ ขอโทษจากคนอื่น ๆ ไม่มีหรอก พวกนี้ พอถึงเวลา มันรู้ว่าเราทำถูกต้องตัวมันเองคิดมันก็ เหะ เหะ เงียบเฉื่อยอย่างเก่งเจอหน้าก็ยิ้ม แหย ๆ หน่อย

ถาม : แล้วคนที่แบบไม่เคยเจอหน้ากันอยู่ ๆ ก็โกรธเราไม่มีเหตุผลอย่างงี้คะ ?

ตอบ : จริง ๆ แล้วมันมีนะ มันอาจเจอเหมือนกันแต่ชาติโน้น ๆ ไม่ใช่ชาตินี้ สังเกตมั๊ย ! ว่า บางคนเราเจอหน้าก็ชอบเลย แต่ว่าบางคน แค่เจอหน้านี้ แหม ! มันเกลียดขึ้นมาทันที ไม่มีเหตุ ไม่มีผลเลยใจมั๊ย ?

ถาม : ทั้งที่เขา ก็ไม่เป็นแบบนี้ง่าย ๆ กับคนอื่น

ตอบ : นั่นแหละ คือว่า คนที่เราเจอแล้วรักเลยในอดีต ก็คือ คนที่เราเคยรักมาก่อน อาจเป็นพ่อ เป็นแม่ เป็นพี่ เป็นน้อง เป็นคนที่เรารัก เป็นครูบาอาจารย์ของเรา แต่ว่าคนที่เรเกลียดคนนั้น ระบายมากศัทรูเก่าแหวงแหวง.

ถาม : แสดงว่าปน ๆ กันอยู่ ?

ตอบ : ใช่ แต่เราอย่าไปเอาของเก่ามาปนกับของใหม่ อดีตมัน ผ่านมาแล้วเราทำปัจจุบันให้ดีนะทำปัจจุบันให้ดี เคี้ยวอนาคตมันดีเอง ถ้าจะเกิดใหม่ รับรองได้ว่าดีแน่ (หัวเราะ)

ถาม : หนูควรจะอยู่ในอาชีพเดิมต่อไปดีมั๊ยคะ ?

ตอบ : ถ้ายังไม่มီးอะไรที่ดีกว่าตอนนี้ก็ทำของเดิมไปก่อน อย่าเป็นคน หลีกลอย ยกเว้นว่าเราหาได้แน่ ๆ ว่าโอเค แล้วค่อยออกจากงานเก่า ไม่ใช่จะไปหวังน้ำบ่อหน้าทิ้งอันนี้เลยเสียของคนน้ำคายน

ถาม : แล้วที่ทำอยู่นี้ท่านว่าดีมั๊ยคะ ?

ตอบ : ท่านว่าดีมั๊ย ! สำหรับพระถ้ามีงานทำก็ดีทั้งนั้นแหละ จะได้ไม่เป็นการแก่สังคม (หัวเราะ)

ถาม : แล้วจะดีกับชีวิตหนูมั๊ยคะ ? หรือว่าไง

ตอบ : เรื่องนี้มันอยู่ที่เรา ทุกสิ่งทุกอย่างเราสามารถทำให้มันดีได้ เพราะฉะนั้น ถามว่างานอันนี้ดีมั๊ย ? งานอันโน้นดีมั๊ย ? ถ้าเราทำเป็น ปรับปรุงเป็น ทุกอย่างดีกับเราทั้งนั้น

ถาม : แต่มันปรับปรุงยาก บางคนก็ไม่อยากปรับปรุง

ตอบ : ช่างมัน เรายุติเฉพาะในสิ่งที่เรารับผิดชอบนะ สูงกว่านั้น ต่ำกว่านั้น ไม่ต้องใส่ใจ ถ้าอยู่ได้บังคับบัญชาของเรา เราก็ทำหน้าที่ของเราให้ดีที่สุดแล้วก็ดูแลผู้ใต้บังคับบัญชาให้ดีที่สุด ส่วนสูงขึ้นไปไม่ต้องไปสนใจจะประเภทที่เรียกว่า อยุธยาธรรมกับเราขนาดไหนก็ตาม ช่างมัน ! ทำมันให้ดีเองได้ไม่ต้องไปถามคนอื่นหรอก ว่ามันดีมั๊ย ?

ถาม : เพราะว่าคนที่เขาไม่ชอบหนู บอกว่าไปอยู่ที่อื่นดีกว่า

ตอบ : นั่นเขาว่า บางทีเขาอาจรอตำแหน่งของเราอยู่ก็ได้ ไล่ ๆ มันออกไปจะจะได้เป็นแทน เชื่อมันได้ยังไง (หัวเราะ) สิ่งที่เราว่าไม่ดี เพราะว่าเรากันอยู่กับมัน ใจมั๊ย ? แต่คนอื่นเขาเห็นว่าดีจึงง้อแก้อี ของเราคาเป็นมันอยู่ก็ได้ อย่าลืมนะซิว่า ถ้าหากว่ายังมีคนฉลาด มีคนรังเกียจ

อยู่แสดงว่าเราต้องมีอะไรดีกว่าเขา (หัวเราะ) นี่สอนให้คิดสักกายทิฐิ

ถาม : พระองค์ที่ ๑๑ พอได้ไปแล้ว มีลาภอยู่เรื่อยๆ

ตอบ : เรื่องสมเด็จพระปฐม .ตอนแรกคิดว่า น่าจะเป็นเรื่องของอำนาจ วิชา ความสำเร็จในหน้าที่การงานทุกอย่าง ความที่ว่าของท่านเองเป็นผู้สำเร็จเป็นองค์แรก .คาดคิด หลวงพ่อสมเด็จพระ (สมเด็จพระพุฒาจารย์ อดิเรก) ทำยังไงไม่รู้ กลายเป็นลาภมหาศาลเลย เมื่อวานนั่งอยู่นี้รับไปล้านสองกว่า ไม่เคยได้เยอะขนาดนี้เลย ปกติแล้วรายรับเดือน ๆ ยังไง ๆ ก็ไม่ถึงล้าน เมื่อวานนี้ นั่ง สิบโมงเช้า ถึงบ่ายสอง บอกไม่ต้องทำงานไปครึ่งปีก็ได้ (หัวเราะ) มันประดัง ขึ้นมาจริงๆเมื่อวานนี้มันอาจเป็นเพราะว่าของเราอื่นไว้ ทำเสร็จแล้วยังไม่แจก.. กลายเป็นอยากได้กัน เรื่องของสมเด็จพระคำขาว - สมเด็จพระหางหมาก เป็นเรื่องของลาภโดยตรง แต่ท่านมาลักษณะลาภไม่ขาดสาย แต่ว่า เรื่องของ สมเด็จพระปฐมกลายเป็นลาภฉับพลัน คนที่เอาไว้ส่วนใหญ่ ได้เงินกันทุกคนเลยบางคนมาเล่าให้ฟังว่า ถูกหวย เท่านั้น เท่านั้น อาตมาไม่รับรู้ (หัวเราะ) ปกติของเราถ้าพก สมเด็จพระปฐม คิดตัวไปไหนก็ไม่กลัวใครแล้ว งานนี้กลายเป็นเรื่องของลาภไปได้ กลายเป็น ลาภประเภทฉับพลันทันทีเสียด้วยแปลกใจมากเลย ก็แล้วแต่ท่านจะเมตตา แล้วกัน คุณสุคนธ์เฉลียว มาขอขมาพระ คือเขาเองนะ...อยู่ ๆ มีพระมาบิณฑบาตที่หน้าบ้าน แล้วตัวเองก็กินข้าวไปแล้ว กับข้าวก็ไม่มี เหลือปลาทุที่กินไปครึ่งนึง เลยไม่กล้าใส่บาตเพราะว่าของตัวเองกินแล้ว ก็ไปบอกพระว่าหนูเป็นคริสต์ค่ะ (หัวเราะ) พระท่านก็ไม่ว่าอะไร ท่านก็หันกลับ ปรากฏว่าพอหันกลับ คุณสุคนธ์เฉลียวนี้ก็ขึ้นมาได้ว่าอาหาร

ถึงมันจะกินแล้วก็ยังฉวยได้ ออกไปลูกก็ไม่มี ตามใคร ๆ ก็ไม่มีใครเห็น ท่านสูงมากสูงชนิดหัวชนเพดานนะ ! ไม่ได้สังเกต คือ ตอนนั้นไม่ได้ เฉลียวใจ ออกไปไม่มีใครรู้ แล้วตัวเองอยู่ห้องแถวห้องที่สามหัวแถว - ท้ายแถว อีกแปดห้องไม่มีใครเห็นสักคนหนึ่ง แต่ว่าตอนที่คนมาเรียกตรง หน้าบ้านคนอื่นเห็น คนนั้นคนเดียว ไม่เห็นพระกว่าจะเฉลียวใจก็ไม่ทัน ชะแล้ว ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาทำอะไรมันก็คิดมันก็จัดจนหมดนี้ก็คือเลขตั้งใจมา ขอขมา ท่านขาดเฉลียวใจไปนิดนึง อันดับแรกพระมาบิณฑบาตตั้งเกือบเที่ยงแล้วก็น่าสงสัยอยู่แล้วแล้วบิณฑบาตลักษณะนั้นส่วนใหญ่เขาจะเอา ผักต่างกันแต่รายนี้ขออาหารจริง ๆ นะ ประการที่สองความสูงระดับนั้น หาไม่ได้ง่าย ๆ นะต้องคนโบราณจริง ๆ ไซ้มัย ! ประเภทหัวสูงเกือบจะคำฝ่า บุญมี แต่บังเอิญบุญใหญ่มักรู้ว่านั่นบังเอิญเอาไว้ก็ไม่รู้จะว่ายังไง เขาก็เลยบอกว่ายังคิดยิ่งฟุ้งซ่าน ขอขมาพระดีกว่าว่าฉัน คนประเภทนี้เราต้องเต็มใจ สงเคราะห์ช่วยเหลือ เพราะว่าเราเองไม่มีที่พึ่งจริง ๆ บางคนจะไปด่าว่า นำเบื้อ นำรำคาญ คิดอย่างนั้นไม่ได้เด็ดขาด

ถาม : อย่างกรณีที่มีคนเห็นพวกนักรบนี้ครับ นักรบพม่า นักรบไทย มาบอกไม้บอกมือตอนที่เรากลับกันที่กาญจนบุรีเราเห็นได้ยังไงครับ ?

ตอบ : พวกบรรดาสิ่งที่ผ่านมาแล้วนะ ถ้าหากว่าเรามีความเป็นทิพย์ ที่เรียกว่าทิพจักขุญาณ ไซ้ยอนอดีตไปดู ก็สามารถรู้ได้ ที่เขาเรียกว่า อดีตังสญาณอย่างหนึ่ง อีกอย่างหนึ่งคือว่า เขาเหล่านั้นเคยมีกรรมบางอย่างเนื่องกับเรา เราอาจเป็นพวก อาจเป็นพ่อ หรือเคยร่วมสมรภูมินั้นมา เขาจะไม่รอให้เราใช้ทิพจักขุญาณ แต่จะเป็นฝ่ายปรับมาหาเราเอง เรากับเขาอยู่กันคนละมิติกัน เรียกอย่างนั้นดีกว่า มันฟังง่ายดีเขาต้องปรับ

คลื่นเพื่อให้ตรงกับคลื่นของเรา ถ้าเราใช้เอเอ็มอยู่ เขาก็ต้องปรับมาเอเอ็มกับเรานะ

ถาม : ทหารพวกนั้นยังไม่เกิดไหม ?

ตอบ : เวลาของเขามันแค่ปีเดียว ๕๐ ปีของเรากับของเขาแค่วันเดียว

ถาม : ๕๐ ปี ของเร เท่ากับเขาวันเดียว ?

ตอบ : อ้อ ก็คิดดูว่าที่วัน ไปเจอที่ไหนล่ะ ?

ถาม : เห็นกันทั้งคันเลยครับ จะมีคอยู่แล้ว

ตอบ : ที่ไหน ?

ถาม : กาญจนบุรี

ตอบ : กาญจนบุรีตอนอากาศมาอยู่ที่นั่นก็เจอวันดีคืนดีก็จะมีประเภท กองทัพประจัญบาน เสียงโห่ เสียงแห่ เสียงข้างม้า อาวุธกระทบกัน ถนัดหัวนิ้วไปหมดเลย แต่ได้ยินแต่เสียง ไม่เห็นตัวแล้วบางทีทหารที่เข้าเวรก็วิ่งคาเหล็กลดดาปลิ้นเข้ามาเลย บอกว่ามีคนแต่งตัวนักรบโบราณ สะพายดาบ เขาเองนะหลับยาม พวกกระโดดจากหลังคา พาอาวุธ มาฟันชะงมเลย ประเภทหวดทีเดียวดาบจมนทั้งอันเลย เขาเองก็คิดว่า กูตายแน่ตกใจก็วิ่งเลย ความจริงเขามาปลุกไม่ให้หลับวอร์ ยังมีสภาพนั้นอยู่บ่อย ๆ เพราะว่าพื้นที่ของกองพลที่ ๕ ค่ายสุรสีห์ ตอนนั้นเค้าใช้ชื่อค่ายกาญจนบุรี มันเป็นที่รบเก่าอยู่ สมัยสงครามเก้าทัพลงตรงนั้นห้าทัพ

ถาม : พระนเรศวรนี้เสียชีวิตแล้ว ตอนนี้อยู่มาคิดแล้วไหมครับ ?

ตอบ : ก็ต้องเรียกว่า เกิดจนจะตายอยู่แล้ว (หัวเราะ)

ถาม : ประชาชนที่มาสักการะพระรูปพระนเรศวรนี้ ?

ตอบ : ยังมีผลอยู่ บุคคลสำคัญเป็นที่เคารพนับถือของคน ถ้าหากว่าท่านไปเกิดในภพภูมิใหม่แล้วจะมีเทวดา หรือว่าพรหมที่มีอาณูภาพใกล้เคียงกันรับหน้าที่นั้นแทน ท่านจะรับหน้าที่แทน ถ้าท่านบอกว่าท่านคือพระนเรศวรนี้ เชื่อท่านได้นะ เพราะว่าท่านจะรับหน้าที่นั้นแทนแต่ว่าจริง ๆ แล้วท่านเป็นองค์แทนไม่ใช่องค์จริง ถ้าหากว่าองค์จริงกลับไปสู่ลักษณะนั้นอีกที ก็รับงานตัวเองคืนไป

ถาม : หมายความว่า อย่างสมเด็จพระนเรศวรมหาราช มีรูปทั้งหมดหลายแห่ง ก็แสดงว่าต้องมีเทวดา ?

ตอบ : ไม่ใช่องค์เดียว ถ้าหากว่าสมเด็จพระนเรศวรมหาราชท่านยังอยู่ท่านก็รับภาระหน้าที่ของท่าน แต่ว่าเสร็จพ่อ ร.๕ ก่อนหน้านี้ก็ท่านท้าวสัจจพรหมรับ เทวดาหรือพรหมท่านมีความเป็นทิพย์ ท่านสามารถแยกเป็นพัน ๆ แห่งได้ในทวีปเดียว

ถาม : อ้อ ! แบ่งร่าง

ตอบ : สามารถแบ่งร่างไปได้แบ่งความเป็นทิพย์ไปได้ สามารถที่จะสงเคราะห์ได้ทุกที่พร้อม ๆ กัน

ถาม : เคยนั่งสมาธิแล้วมีความรู้สึกว่ามีเงาคำผ่านไปด้านหลังแล้วมาจดที่มูกแล้วเราก็ตกใจสะดุ้งนิดหนึ่ง มันคืออะไรครับ ?

ตอบ : กลัว ดี

ถาม : อะไรนะครับ ?

ตอบ : กลัวดี(หัวเราะ)ตอนที่กำลังใจของเราริมเข้าสู่อุปจารสมาธิ มันสามารถรู้เห็นสิ่งต่าง ๆ ได้ คราวนี้ของเราไปตกใจ ค่อยไปถ้าหากว่า

เกิดอาการอย่างนั้นอีก สักแต่ทำให้รับรู้ไว้เฉย ๆ อย่าไปให้ความสนใจ หรืออย่าไปกลัวนะ แล้วถึงเวลาถ้าหากว่ายังไม่หายไปไหน ยังอยู่จริง ๆ กำหนดใจตามไปเลยว่าเป็นใคร ต้องการอะไร แล้วจะได้รับคำตอบ

ถาม : ผมเคยถามพระอีกองค์หนึ่ง บอกว่า คือ ตัวผมเอง

ตอบ : ตอบดีมากเลย ในระหว่างที่ใจเป็นทิพย์ มันสามารถรู้เห็น สิ่งต่าง ๆ ได้ ถ้าตัวเรานั้นต้องอยู่ข้างใน ยกเว้นเรากำหนดให้ออกไปข้างนอก

ถาม : แต่มีความรู้สึก ว่า ตัวผมนั่งดูเงาคำนั้น ไม่ใช่เงาคำนั้นดูตัวผม ไม่ใช่

ตอบ : มันใช่ของท่าน ไม่ใช่ของอาตมา คือ ถ้าท่านนั้นบอกว่า ตัวของเรา ก็ใช่ของท่าน แต่ไม่ใช่ของเรา (หัวเราะ) ฟังยากมั๊ย ! คือท่านว่าใช่ก็เรื่องของท่านหะ แต่เรารู้ว่าไม่ใช่ก็แล้วกันไป ต่อไป กำหนดใจให้รับรู้ไว้เฉย ๆ ว่าเขามา ถ้าหากว่ายังไม่หายไป ก็กำหนดใจถามว่าต้องการอะไร หรือเป็นใคร มาจากไหนจะได้รับคำตอบเอง

ถาม : ตอนนี้ไม่มาแล้ว

ตอบ : เขามาเฉพาะตอนนั่งนี่บางทีเราอาจอยู่ในบริเวณเขตของเขา พอถึงเวลาอาจคิดต่อได้ ทีเลยโผล่มา ถ้าเราพ้นเขตเขาไป ก็ไม่ยุ่งด้วยแล้ว

ถาม : คำว่าพ้นเขตนี้ไม่ได้หมายความว่า

ตอบ : คือไม่ได้อยู่ในบริเวณที่เป็นพื้นที่ของเขาณะ

ถาม : ปกติก็นั่งอยู่ที่บ้านอยู่แล้ว

ตอบ : ถ้าอย่างนั้นก็ลองดูใหม่ ถ้ากำลังใจมันตกตรงจุดนั้นมัน ก็คืออีก ให้ระวังไว้อย่างหนึ่งว่า ถ้าเราต้องการจะรู้จะเห็น จะทำให้รู้ เห็นลำบากมากเพราะว่าตัวอยากมันบังหน้า ให้เรากำหนดใจว่าต้องการ

รู้เห็นเรื่องอะไรแล้วล้มความต้องการนั้นไปเลย มีหน้าที่ภาวนาอย่างเดียว ตั้งหน้าตั้งตาภาวนาอย่างเดียว จะเห็นหรือไม่เห็น เรื่องของมัน อย่างนี้จะเห็นได้เร็ว แต่ว่าถ้าหากว่าเราไปตั้งใจว่า จะเห็น จะเห็น มันไม่ค่อยได้เห็นหรอก

ถาม : คือตั้งใจดูอยากจะเห็นอะไร ก่อนที่นั่ง ใหม๊ยยักรึบ ?

ตอบ : ใช่ เสร็จแล้วล้มความต้องการนั้นหะ แล้วก็นั่งภาวนาของเราไป

ถาม : ภาวนาพุทธโรอะไรก็ได้ใหม๊ยยักรึบ ?

ตอบ : แล้วแต่ที่คุณอนัต คราวที่แล้วทำยังไงแล้วเห็น คราวนี้ ก็ว่ายังงั้น

ถาม : ที่ทำอยู่ก็คือ หายใจเข้า หายใจออก ในกรณีที่เรา นั่งแล้ว รู้สึกว่าราวังฝ่าพายุดรขนี้มีอะไร ?

ตอบ : เป็นอาการปกติ เพราะสิ่งทั้งหลายเหล่านี้ มันเกิดขึ้น มาเสมอ ๆ สำหรับนักปฏิบัติ เรารับรู้ไว้เฉย ๆ อย่าไปสนใจ โดยเฉพาะอย่าไปกลัวมัน จำไว้เลยว่า ความกลัวทุกอย่างที่เกิดขึ้น มัน เกิดจากเรากลัวตายอาตมาเคยถามใจตัวเองมาเยอะต่อเยอะแล้ว

กลัวงูมันกัด กัดแล้วเป็นยังไง ตาย ! กลัวเสือมันกัด กัดแล้วเป็นไง ตาย ! กลัวผีหลอก ผีมันหักคอ หักคอแล้วเป็นไง ตาย ! สรุปแล้วมัน กลัวตายทั้งหมด นักปฏิบัติที่ดี ถ้ายังกลัวตาย คือว่ายังยึด ร่างกายอยู่ เอาดีได้ยาก เพราะฉะนั้นเราสักแต่รับรู้ไว้เฉย ๆ ว่า อาการอย่างนั้นมัน

เกิดขึ้น

ถาม : เวลาที่ไปไหว้พระขอบารมีก็อย่าได้เที่ยวชี้ิ้วไปขอหรือครับ?

ตอบ : เรื่องที่ท่านจะช่วยให้เราได้มันคงไม่มากเกินไป เราขาดแค่นี้ ท่านช่วยได้ แต่ถ้าเราขาดแค่นี้ (ทำท่าให้ดู) ท่านก็ช่วยไม่ได้ต้องวางเฉยเหมือนกัน เพราะฉะนั้นถ้าหากว่าเราไม่มีเหตุเพียงพอ ผลนั้นก็ไม่มีเกิดแก่เรา เราต้องสร้างต้นเหตุของเราให้ดีพอด้วย ขาดนิดหน่อยพอช่วยได้ ขาดมากเกินไปใครจะช่วยไหวเล่า เป็นคุณจะควักช่วยเขาสัก ๕๐ ล้าน ไหมล่ะ?

สมัยนั้นหลวงพ่อบอกว่าแกเป็นทหารมาทุกชาติ ฆ่าเขาเอาไว้เยอะ เศษกรรมของปาณาติบาตจะทำให้เจ็บไข้ได้ป่วยบ่อย ให้ไปปล่อยปลาที่เขาขายเพื่อเอาไปฆ่า อย่างน้อยเดือนละตัว จะได้บรรเทาไปได้ก็ทราบเรียนท่านว่าการปล่อยปลานั้นเป็นการต่ออายุไม่ใช่หรือครับ? ผมไม่อยากจะอายุยืนแล้วจะไปปล่อยทำไม ท่านบอกว่า แกเข้าใจผิดแล้ว การปล่อยปลาจะอายุยืนหรือต่ออายุได้ก็ตอนที่มืออุปมากรรมเข้ามาถึง ถ้าอุปมากรรมเข้ามาถึงตอนนั้นปล่อยปลาจะเป็นการต่ออายุ แต่ถ้าไม่ใช่อุปมากรรมมา เราปล่อยให้เขามีชีวิตรอด ให้ไปเป็นอยู่อย่างสะดวกอย่างสบายต่อไปเราทำอะไรก็สะดวกคล่องตัวไปหมด แล้วมันจะตัดกรรมปาณาติบาตเก่าที่ตามมาทำให้เจ็บไข้ได้ป่วยน้อยลงได้ด้วย นี่ขนาดลดแล้วนะ ถ้าเต็มๆของมันยังไม่รู้เลยว่าเท่าไร

ถาม : หนูเห็นท่านแม่เป็นนักรบด้วยค่ะ
ตอบ : เห็นท่านแม่เป็นนักรบนะมันอาชีพของแม่เลย ยังไม่รู้ว่าคุณแม่มีอะไรระดับไหน ท่านยิงธนูทีเดียว ๓ ดอก แล้วแต่ละดอกแยกปีได้ด้วย (โอ้โฮ) ๓ ดอก ๓ เป้าหมายยิงได้นะแค่บังคับด้วยนิ้วแค่นั้นเองนะบังคับด้วยนิ้วมันจะแยกไปคนละเป้าที่ต้องการได้เลยแล้วอีกอย่างหนึ่งที

จำนวนมากที่สุดก็คือซัดหอกด้วยเท้า ขี่สี่กระวังไม่ทันหอก ฟันกันอยู่ดีๆ หอกโผล่มาจากที่ไหนไม่รู้ล่ะ หอกซัดนี้เขาจะเสียบไว้ที่ข้างๆ ของม้า ให้เท้าคืบซัดขึ้นไป กำลังข้อขนาดไหนนึกเอาที่แล้วก็แล้วกัน ตอนก่อนนี้หลวงพ่อบอกท่านปรารถนาว่าจะสร้างรูปท่านแม่ ๓ องค์ขณะที่ออกศึก ให้อาจารย์ที่กรมศิลปากรไปออกแบบไม่ทราบเหมือนกันว่าเขาหมกปัญญาหรือโง่มันเงียบไปเฉยๆจะสร้างในลักษณะขี้น้ำออกศึกแต่ละองค์ให้ใช้อาวุธที่ท่านถนัด

ถาม : นี่ขนาดว่าเราควบคุมสติได้นะเจ้าคะ แต่ว่ามีของมันไปเอง
ตอบ : ครั้งแรกที่ฉลองพระเจ้าพรหมมหาราชไป พอลองพ่อบอกบวงสรวงเสร็จก็บอกผู้การศรีพันธ์ ตอนนั้นท่านยังไม่ได้ติดนายพลก็ยังเป็นพันเอกอยู่ บอก แดง..เอาธงไทยวิ่งรอบอนุสาวรีย์สัก ๓ รอบวะ โห้ไปด้วย ปรากฏว่าพอที่แดงเขาคว่าธงออกวิ่งปั๊บ ไอ้ของเราเหมือนกับมีใครจูงไปเลย มันตามเขาไปเลย ของเราอยู่ในพิธีเราก็ถือครองเท้า แต่ที่แดงแกทหารแกล่นไอ้ไอ้แกเหยียบตีนเรา (หัวเราะ) มันวิ่งคู่ๆกันไป นี่พวกก็ตามหลังกันเป็นพรวน ไอ้เราก็อ๊ะ..นี่ไม่ใช่ความต้องการของเราเนี่ยหว่าเราก็ก็น้อยมือซึ่งตัวออกมา ขนาดซึ่งตัวออกมานี้รู้สึกเลยนะว่ามีกำลังถึงรากลับ แต่ของเรากำลังเราแข็งพอเราแยกออกมาได้ ที่แดงนะถ้าแยกแกแยกออกมาได้แต่ว่าเป็นคำสั่งหลวงพ่อก็เลยต้องทำหน้าที่วิ่งต่อคนอื่นที่กำลังอ่อนๆ ไม่มีใครแยกออกสักคนไปกันทั้งพรวนเลย
ถาม : หนูก็พยายามบอกตัวเองให้แยกให้ออก ฮายเขาๆ
ตอบ : ไม่ได้หรอก ถึงเวลามันไปเอง แล้วงานนั้นนะได้เลือกไม่น่าเชื่อ เสาข้างรั้วข้างพระจุฬามณีนะ จะเห็นว่ามันเป็นเหล็กสี่เหลี่ยม

ต้องอย่างนั้นเลย ถ้าไม่เค็ดขาดขนาดนั้นกินมันยาก ไอ้พวกนี้ลูกอ่อน
มันเขอะ ไอ้กิเลสที่มันอ่อนสะเค็ดคายเลย ไอ้ประเภทอย่างเพิ่งเสียน่า..
อยู่กันก่อนอีกนิคเหอะ

ถาม : การที่เราจะปฏิบัติให้มันคงหรือเฉียบขาดแสดงว่าต้องมีสังจะ
เค็ดเค็ดยวมั่นคงไซ้ใหม่คะ ?

ตอบ : ก็อบารมีทั้ง ๑๐ ตัวต้องมีครบถ้วน ตัวใดตัวหนึ่งถ้า
หน้าอีก ๙ ตัวตามมาหมด เพราะเรื่องของสังจะบารมีก็คู่ได้เลย พวกนี้
พูดคำไหนเป็นคำนั้น นิคใครตรงเวลาเป๊ะไม่เคยพลาดหรือก็มีแต่ก่อนไม่มี
หลัง ไอ้คนนัคแล้วคิดเวลานี้สังจะบารมีพร้อมแน่ๆ เลย

ถาม : แล้วคนบำเพ็ญสังจะบารมีเนี่ยสามารถที่จะว่าใคร ก็เป็นวาจา
สัจย์ไซ้ใหม่ครับ ?

ตอบ : ถ้าหากว่าทรงตัวจริงๆ นี่มันเหมือนยังกับพระร่วงนะ มีวาจา
ศักดิ์สิทธิ์พูดอะไรเป็นอย่างนั้นจริง ๆ แล้วคนที่ทำถึงระดับนั้นแล้ว ต้อง
ถนอมปากถนอมคำ ไม่อย่างนั้นยุ่ง

ถาม : ประวัติพระร่วงเป็นยังไงครับ ?

ตอบ : ประวัติพระร่วงเป็นยังไง ? เกิด แก่ เจ็บ ตาย จบ
(หัวเราะ) อ้าว กินความครบเลยไซ้ใหม่ ?

ถาม : ว้า อย่างนี้ถ้าเกิดถามประวัติท่านแม่ศรีก็ตอบอย่างนี้สิคะ ?

ตอบ : (หัวเราะ) เรื่องที่เลยมาแล้วตามคิดถึงไม่มีประโยชน์ยกเว้น
อย่างเดียวคือดูไว้เป็นบทเรียนของเรา แต่ละชาติแต่ละภพเกิดมา รวยที่
สุดก็รวยแล้ว จนที่สุดก็จนแล้ว มีอำนาจมากที่สุดก็มีแล้ว ด้อยวาสนา
ที่สุดถึงขนาดที่เป็นขอลานอดตายข้างทางก็มีแล้ว แล้วแต่ละชาติมีชาติ

ไหนที่เราไม่ทุกข์บ้าง ปัจจุบันของเราคือนี่ เราเกิดอยู่เราก็อีก
อนาคตข้างหน้าเกิดใหม่ก็ทุกข์ต่อไป ควรจะตัดสาเหตุของมันได้สักที
หรือยังละ ?

ถาม : เวลาที่เราไปปล่อยปลาแล้วคนเขาไปเก็บของเรามาขายต่ออย่าง
นี้ละครับ ?

ตอบ : เราปล่อยบุญเป็นของเราแล้ว อานิสงส์เป็นของเราแล้ว
ไอ้คนตามเก็บมันกำลังก่อเวรใหม่ ปล่อยมันเถอะ ถ้าเกิดว่าห้ามปรามได้
ก็เมตตาห้ามปราม แต่ถ้าห้ามไม่อยู่จริง ๆ ก็ปล่อยวาง มันอยากลง
ขุมไหนปล่อยมันไป

ถาม : ลูกสาวดมนต์ทุกวัน ทำไมใจมันไม่เห็นจะสบายเลยเจ้าคะ ?

ตอบ : เราเองสาวดจริง ๆ หรือเปล่าละ ปากมันสวดแล้ว
ใจนี่ก็อะไรอยู่ ?

ถาม : คือ หนูมันจะเศร้าหมองอยู่นะเจ้าคะ

ตอบ : นั่นแหละ มันตั้งอารมณ์ผิด อารมณ์ใจขณะที่สวดมนต์
อารมณ์ใจต้องอยู่กับพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์จริงๆ เราว่านะโมตัสสะ
กะคะวะโต อะระหะโต สัมมา สัมพุทธัสสะ คำแปลก็คือ
ข้าพเจ้าขอนอบน้อม ต่อองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์นั้น
กายเราน้อมตามวาจา จิตของเราน้อมตามวาจาไปหรือเปล่า ? พุทธัง
สรณังคัจจามิ ข้าพเจ้ายึดพระพุทธเจ้าเป็นที่พึ่ง มันยึดจริงๆ หรือเปล่า ?
หรือว่ายึดแค่ปาก ?

ถาม : แต่พอทำถึงตอนหนึ่งมันชอบร้องไห้

ตอบ : อย่างนั้นก็จงร้องต่อไป ถ้ามันอยากร้องปล่อยมันร้องไห้

เต็มทีไปที่เดียว นะ บางทีมันเป็นตัวปีติของชุกทกปีติมัน ถ้าหากเราไปห้ามเอาไว้ทำถึงตรงนั้นเมื่อไหร่มันก็ร้องเมื่อนั้น อาจจะไม่ใช่ตัวเศร้าหมองอะไรหรอก มันอาจจะเป็นตัวปีติ ลองซักให้มันเต็มทีสักทีสิ ปิดห้องให้ดีกว่าคนเดียวคนเขาตกใจ เตรียมทิวชู้ไว้สักกล่อหนึ่ง ปล่อยให้มันเต็มที่สักทีเดียวมันเลิกไปเลย อย่าให้ขายหน้าแบบอาตมาแล้วกันค้นไปร้องกลางบ้านสายสมคนเป็นพัน อารมณ์ใจมันขึ้นอีกตอนนั้นพอดีนะ ตั้งใจจะกลั่นเอาไว้ ก็คิดว่ากลั่นได้แน่ไม่เป็นไร ปรากฏว่าพอตั้งท่าจะกลั่น หลวงพ่อท่านบอกว่าปล่อยมันเต็มที่ไปเลยลูก ถ้าไปกลั่นเอาไว้ถึงตรงนี้มันก็เป็นอีก ตั้งแต่นั้นมาก็ซัดมันตั้งแต่เข้ายัน پایสี่โมง เช็ดหน้าจามแสบไปหมดนะ วันนั้นหน้าคงบางไปเยอะเลยปกติเป็นคนหน้าหนา (หัวเราะ)

ถาม : แล้วอาการอย่างนี้จะเกิดขึ้นนานหรือเปล่านะ ?

ตอบ : แล้วแต่บางคน อย่างอุเพ็งคาปีติของอาตมาโดนเกือบ ๓ เดือน มันหกกะเมนตีสั่งกาโลดโผนของมันไปเรื่อยนะ มันจะมากจะน้อยขึ้นอยู่กับคน ตัวที่เกิดมานานก็มีอุเพ็งคาปีติกับโอดกันตีกาปีติหกกะเมนตีสั่งกาไปลอยไปอะไรไปมันว่าของมันไปเป็นเดือนๆ กว่ามันจะเลิก แต่ตัวอื่นๆ มันป๊อบแป็บๆ มันก็ผ่านได้แล้ว ตัวพระยาปีติตัวสุดท้ายมันเกิดขึ้นพร้อมกับอุเพ็งคาปีติ ตอนนั้นโดนหลวงพี่โธท่านแกล้ง นอนเฝ้าหน้าห้องหลวงพ่อกันอยู่ เป็นพระองค์เดียวที่เฝ้าหน้าห้องหลวงพ่อดูด้วยวิธีนอนนอนภาวนา ตีโปงอยู่ หลวงพี่โธมาถึงท่านก็เอาน้ำจิ้มหัว แหมท่านนี่เอาแต่ภาวนาจึงเลยนี้ พ่อกันจิ้มปิบตัวมันลอบพับขึ้นมา ไอ้ของเราใจมันก็ยังจูบเลยว่า เฮ้ย ไม่ได้ เดี่ยวคนเขาแตกตื่นกันทั้งวัดหรอก มันลอบหันพื้นขนาดมือสอดได้ แต่เราเอาจิ๋วตีโปงอยู่ พี่โธเขาเลยไม่ได้สังเกต ไซ้ใหม่

ทีนี้มันเกิดอาการว่า เหมือนกับตรงที่ท่านจิ้มนี้หัวเราเป็นรู แล้วมันมีของไหลจากข้างในออกมาชู้ เหมือนยังกับลมมันออกนะ พอมันไหลๆ ออกมันเหมือนกับว่ามันออกไม่ทันใจมันก็ออกซ้ายออกขวา ออกหน้าออกหลังทั้งตัวพรมเป็นฝักบัวไปเลย มันไหลชู้ๆ ของมันอยู่ตลอด ไอ้เราก็ดูเออ..ไอ้ตัวนี้มันตัวปีติ หลวงพ่อเคยบอกไว้แล้วอาการแบบนี้ ไม่กลัวมันหรอก ก็กำหนดใจรู้ไว้เฉยๆ มันเป็นของมันอยู่พักใหญ่เกือบชั่วโมงมันก็เปะลงกับพื้นของมันตามเดิม หมกลม แพบ (หัวเราะ) นั่นละเต็มทีที่เดียวจบ

ถาม : ต้องเกิดทุกคนเลยหรือครับ ?

ตอบ : ถ้าหากว่าวิสัยพุทธภูมิมาก่อนนี้จะพบทุกตัว ถ้าไม่ใช่วิสัยนี้บางทีก็เป็นแต่อย่างสองอย่าง ๓ อย่าง ๔ อย่างคนที่ปรารถนาพุทธภูมิก็จะเกิดเป็นพระพุทธรเจ้าไปสอนเขาถ้ารู้ไม่ครบมันสอนลูกศิษย์ไม่ได้ต้องเจอให้ครบ ตัวที่อยากเตือนก็คือว่า เราได้ฌานได้สมาบัติแล้วจะพันปีตินะไม่ใช่หรือ ถ้ามันจะเจอตัวใหม่กำลังมันจะลดลงไปเจอเอง อยู่ ๆ มันลดพรวดลงไปเหลือ แคปีตินะ แล้วมันก็เป็นปีติตัวใหม่ขึ้นมาเลย สังเกตมาตั้งแต่ครั้งแรก ๆ เป็นอย่างนี้ทุกทีพอข้ามปีติเป็นสุขมันก็เป็นฉานไปเลยไซ้ใหม่ ? แต่คราวนี้อยู่ๆ กำลังมันถอยลงมาเจอตัวใหม่เอง ไม่ได้อยากจะเป็นเลย พอเราเข้ามาคล่องถึงเวลา ก็โคดป๊บ ไปเลย โคดป๊บไปเลยมันข้ามขึ้นไปเลยใจ นี่มันลอบของมันมาเองบังคับมันก็ไม่ได้มันอยากจะเป็น

ถาม : แล้วที่บอกว่าคนที่ปรารถนาพุทธภูมิต้องมีใจรักพระนิพพานนี้หมายถึงว่าเขาจะต้องทำอย่างไรหรือไม่ ?

ตอบ : รู้มากกว่าเราหลายเท่า

ตอบ : รู้มากกว่าเราหลายเท่า

ถาม : จำเป็นจะต้องไปเจอหรือ ?

ตอบ : พระโพธิสัตว์ตั้งแต่อุปบารมีตอนปลายนี้ท่านไปนิพพาน เป็นปกติ ไปสำรวจมันซะทุกซอกทุกมุม ไม่งั้นบอกลูกศิษย์ไม่ถูก

ถาม : แล้วคนที่บอกว่าไม่เคยไปพระนิพพานแต่บอกว่าปรารถนา พุทธภูมินี้ ?

ตอบ : ยังห่างลิบเลยจ๊ะ (หัวเราะ) ปรารถนาพระโพธิญาณแล้วยัง ไม่เคยไปพระนิพพานนี่ยังห่างลิบเลย อย่าเพิ่งท้อ สมัยนี้เครื่องทุ่นแรงเยอะ (หัวเราะ)

ถาม : เด็กที่บ้านหนูนะค่ะ เขาชอบทำความสะอาดพระพุทธรูป

ตอบ : ทำไปเถอะจ๊ะ ท่านไม่รำคาญหรอก (หัวเราะ) ถ้าวันไหนท่านบอกพอซะทีสิไว้ย่ะ แล้วค่อยหยุดทำไปเถอะสมัยก่อน ก็ทำ อย่างนี้เหมือนกัน เพราะว่าโรงครัวมันอยู่ติดกับห้องพระ แล้วเสร็จแล้ว ฮ่องเต้ด้านบนที่ติดกับเพดานเราไม่ได้ตีฝ้า พอทำครัวไอน้ำมันก็วิ่งเข้ามา เรารำคาญแทนพระจับพระอาบน้ำเป็นปกติเลยประเภทละลายน้ำยาล้างจาน เป็นกาละมังงๆ แล้วอุ้มพระลงไปเอาฟองน้ำซัดเลยละ ทีละองค์ๆ แล้วก็เอาขึ้นมาเช็ดให้แห้งพอแห้งดีแล้วค่อยจัดเข้าที่ ทำอย่างนั้นประจำ เพื่อความสบายใจ

ถาม : ทำได้ใช่ไหมคะ ?

ตอบ : ทำได้ ทำไปเถอะ ทำความสะอาดพระนี่ท่านทำทำไรก็ดีเท่านั้น จะมีอยู่ ๓ ฤทธิ นรฤทธิ เทพฤทธิ พลฤทธิ ๓ ฤทธินี้สร้างความปวดกะโหลกให้อาตมามาตลอด เทพฤทธิยังน้อย พลฤทธิดี

ไอ้โห เล่นกรรมฐาน ๔๐ บวกสติปัญญาสูตรทุกชั้นตอนเลย แล้วเขาถาม เอาความรู้จริงๆ นะ จิตเขาละเอียดถึงขนาดเขาตั้งคำถามว่า วาโยกสิณ อากาศกสิณ กับ อากาสนัญญาจนตณมาน มันต่างกันตรงไหน เป็นเราๆ คิดคำถามนี้ได้ไหม ? คุณพลฤทธิ รอดรักษา นั้นแหละ พอเขาได้รายละเอียดทั้งหมดแล้วเขาก็ขึ้นเขาไปเลย ออกมาอีกทีนี้เหาะไม่ได้ ไม่มาหรอก เขาเอาอาตมาเป็นเครื่องประกันความเสี่ยง ของเราเองบาง อย่างเรากล้าอยู่ดังหลาย ๆ ปีกว่าจะผ่านมันถามแบบเดียวกันนะ แล้วค้นห้ซะด้วยว่าเราทำได้จริง จดๆ รายละเอียดไปจนเกลี้ยงเลย แล้วเสร็จแล้วก็ไปทำ เขามั่นใจว่าไม่คิดแน่ ตอบได้ไหม ถามว่า วาโยกสิณ อากาศกสิณ กับ อากาสนัญญาจนตณมานต่างกันตรงไหน ? (หัวเราะ) มันต่างกันตรงอาการของมัน วาโยกสิณเราจับอาการความเคลื่อนไหว อากาศกสิณเราจับความว่าง อากาสนัญญาจนตณมานเรา จับความไม่มีขอบเขตของอากาศ ไอ้ของเรานี้ถ้าไม่เคยเดินเฉี่ยว ๆ ดำรามานี้วันนั้นตายเลย ไอ้โห คำถามแต่ละคำถามเขาเอาตายเลย จิตเขาละเอียดมาก ละเอียดจนเชื่อว่าเขาทำได้มาก มากจนสามารถจะตั้งคำถามประเภทนี้ขึ้นมาได้แล้วเขาเป็นคนที่เอาจริงเอาจัง กับการปฏิบัติ

ถาม : ที่ทิเบตเขาบอกอากาศไม่ค่อยดีนะครับ

ตอบ : ที่ทิเบตอากาศมันบางเพราะพื้นที่สูงกว่าระดับน้ำทะเล ประมาณ ๘ กิโลเมตร แล้วจะเอาอะไรหายใจ ไปที่โน้นจะป่วยเป็นโรค ขาดอากาศ เดินเร็วไม่ได้ ทำอะไรรุนแรงไม่ได้ ต้องเป็นคนเรียบร้อยค่อย ๆ ทำ ตอนนี้อากาศหนาวมาก ออกจากรถบัสหรือเครื่องบินก็ตัวแข็ง

ถาม : เวลาเราคิดถึงใคร คนนั้นเขาจะรู้ได้หรือเปล่าคะ ?

ตอบ : การที่เราตั้งใจคิดถึงใครตัวบุคคลนั้นได้ใจโตปรีชญาณ เขารู้แน่นอน เพียงแต่จะทำให้ความสนใจในสิ่งนั้นใหม่ จำไว้ให้ขึ้นใจว่า เรื่องของอกิณญา เรื่องของสมาบัติ ไม่ใช่เรื่องที่เราระงมแสดงเพื่อเรียกร้องความสนใจของใคร การทำงาน วาระและเวลาต่างๆ ของท่าน จะเข้าไปเฉพาะหน้าตลอดเวลา อาจจะต้องสงเคราะห์ใครบางคนอยู่ขณะที่เราคิดถึงท่าน แล้วท่านจะไม่มีเวลามาสนใจกับเราหรอก เอาเวลาไปสงเคราะห์คนที่เข้าถึงธรรมดีกว่าไอ้ที่จะมาอวดว่าเฮ้ย..ข้าก็รู้นะเว้ยว่าเอ็งคิดอะไรมันเสียเวลาเปล่า

ประทับประคองมันเอาไว้โดยเฉพาะการอยู่กับลมหายใจเข้าออก ถ้าทราบใดที่สติมันยังอยู่กับลมหายใจเข้าออก สมาธิมันคลายตัวอารมณ์นั้นก็ทรงตัวอยู่ เมื่อใดที่เราปล่อยสติหลุดจากลมหายใจเข้าออก เมื่อไหร่มันก็สลายไป ยกเว้นว่าเรามีความคล่องตัวในการทรงฌาน ถึงขนาดที่เรียกว่าจะเข้าฌานระดับใดก็ได้เมื่อใดก็ได้ ถ้าอย่างนั้นก็พอที่จะอาศัยได้ แต่ก็ยังประมาทไม่ได้อยู่ดี เพราะเราประมาทเมื่อไหร่บางทีอารมณ์ฝ่ายไม่ดี มันแทรกเข้ามาเราอาจจะสติไม่ได้ก็ได้ ปกติถ้ามันทรงตัวไม่ภาวนามันก็รู้ของมัน แต่ว่า..เอากำไรหน่อยสิ

ถาม : ต้องเริ่มใหม่ไหมครับ ?

ตอบ : ไม่ต้องทำใหม่หรอก ย้อนเก่าก็ได้ การพิสูจน่นะ พระพุทธเจ้าท่านสอนวิธีการให้แล้ว เพียงแต่ว่า ความสามารถของเราไม่พอหรือว่าขาดความมั่นใจเท่านั้นเอง ไข่ม้อยละ ? ฝึกทิพจักขุญาณไม่เห็นจะยากตรงไหน ? ฮี หรือไม่ก็ไมค์ ลักษณะการหมุนเวียนโคจรของดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ ของอะไรนะ ลักษณะเดียวกัน มีขึ้นมีตก แต่ว่าอันนี้มันไม่ใช่

ของแปลกสำหรับเรา แต่ว่าการเวียนตายเวียนเกิดนี้ จะต้องใช้ความเป็นทิพย์ในการพิสูจน่น ขนาดปุ๋ยตาทวดของเราลงมาถึงเราขังมืออยู่แล้ว ก็ถูกหลานหลานโหลนของเราก็มืออยู่ ถ้าหากว่าไม่ใช่คนขี้สงสัยจริงๆก็ไม่จำเป็นต้องใช้ปัญญามากมายอะไร ก็เห็นอยู่เป็นปกติอยู่แล้ว ถ้าขี้สงสัยจริงๆ ต้องเอาให้ได้อย่างน้อยวิชาสองนะ ถ้าหากอย่างกลางก็อกิณญาห้า หนักๆหน่อยก็เล่นปฏิสัมภิทาญาณไปเลย ปฏิสัมภิทาญาณทำงานง่ายกว่าอกิณญา เพราะว่าใช้พื้นฐานของกสิน ๘ กอง แต่ปฏิสัมภิทาญาณได้ยากกว่า อกิณญาณหาศาลเลย เพราะว่าปฏิสัมภิทาญาณกำลังคลุมได้ทั้งอกิณญาหากทั้งวิชาสาม ทั้งสุขขวิปัสสะโก เมื่อความสามารถสูงขนาดนั้นต้องระมัดระวังในการใช้เป็นพิเศษ ดังนั้นผู้ที่ได้ปฏิสัมภิทาญาณ จะใช้ได้ดีต่อเมื่อกำลังใจเข้าถึงพระอนาคามีแล้วเท่านั้น เพราะว่าเข้าถึงพระอนาคามีนี้ตัวโถก ตัวโกรธ ตัวรักหมัดแน่ๆ หลงนะยังหลงอยู่นิดเดียวก็คือคิดว่าความเป็นพระอนาคามีแค่นี้ก็พอแล้ว นอนพักมั่งก็ได้ อะไรอย่างนั้น ไข่ม้อย? แต่ความจริงถ้าท่านทำต่ออีกก็เหนื่อยเท่านั้นเอง ดังนั้นปฏิสัมภิทาญาณจะเกิดขึ้นได้ต่อเมื่อกำลังใจเข้าถึงความเป็นพระอนาคามี ไม่อย่างนั้นแล้วจะฝืนกฎของกรรม โดยเฉพาะนิสัยอย่างพวกเราเห็นคนลำบาก เคียวก็ไปช่วยเขาเห็นมันเดินมาประบาทขาลีบ มือหงิก แค่นี้คิดให้หาย มันหายเลยนะเพราะความคล่องตัวในตัวกสิณ ตัวอกิณญาแค่นี้ทำให้ธาตุสี่ประสานเสมอกันอาการเจ็บป่วยของเขาจะหายหมด แต่เราไม่ได้ดูว่าเขาเจ็บไข้ได้ป่วยเพราะในอดีตทำกรรมอะไรมา เราเป็นผู้ฝืนกฎของกรรม ทำให้ระเบียบของโลกของจักรวาลบรรลัยหมด ภพภูมิไหนๆ เราก็ไม่สนใจ ความสามารถมันถึง ไข่ม้อย ? ก็เลยจำกั๊ดเอาไว้ว่า ถ้าหากว่าจะทำ จะใช้ความสามารถ

ปฏิสัมพันธ์กันได้ ต่อเมื่อเป็นพระอนาคามีขึ้น แล้วอีกข้อหนึ่ง อย่าง
อภิญญาหก ถ้าไม่ใช่ว่าจะใช้ได้ทั่วไป ถ้าเป็นอภิญญาหกจริง ๆ ท่านรู้ว่าสม
ควรจะใช้อย่างไร ? เพราะว่าจะใช้อภิญญาหกใด ต่อเมื่อเป็นพระโศดา
บันขึ้นขึ้นไป คือตัวสุดท้ายอาสวักขยญาณ ทำกิเลสให้สิ้นไปได้
ถ้าไม่ใช่พระโศดาบันขึ้นไปนี้ไม่สามารถทำกิเลสให้สิ้นไปได้ ถ้าเป็นพระ
โศดาบันขึ้นไปก็สิ้นได้ส่วนหนึ่ง สกิทาคามีได้อีกส่วนหนึ่ง อนาคามีได้อีก
ส่วนหนึ่ง อรหันต์นี้สิ้นกิเลสได้ทั้งหมด คราวนี้ก็ได้แต่อภิญญาห้า กำลัง
อภิญญาห้า ถ้าหากว่าคุณฝึกฝนกฎของกรรม หรือว่าทำผิดศีล ผิดธรรม
อภิญญาจะเสื่อมเลย ต้องไปตั้งหน้าตั้งตา รวบรวมกำลังใจกันอีกขนานใหญ่
กว่าจะฟื้น กลับมาใหม่ได้ ถ้าผิดอีกก็เสื่อมอีก ดังนั้นไม่ใช่เรื่องที่จะใช้กัน
ได้ง่ายๆ สำคัญตรงที่ว่าถ้าหากเราอยากรู้ เราอยากพิสูจน์ เราต้องทุ่มเท
ฝึกไปเลย

ถาม : แล้วอย่างเดวิด คอปเปอร์ฟิลด์ อย่างไร ?
ตอบ : อันนั้นอภิญญาไม่ใช่มายากล อันนั้นอภิญญาจริงๆ
เขาเองเขาก็บอกตามประวัติเขาไปฝึกกับพระแต่เป็นพระจีน ทางนิกาย
มหายานคราวนี้พื้นฐานแก่นขามิยะอะ พอฝึกสมาธิใจสงบ อภิญญามันก็ขึ้นมา
แรกๆแกก็แปลกใจ แต่พอใช้ไปใช้มา ความเคยชินอดีตเคยใช้ได้ ปัจจุบัน
นี่ก็อย่างไรเป็นอย่างนั้น แป๊บเดียวมันก็คล่องแล้ว เปิดหลังทีวี
หัวตัวละครออกมาดูเล่นข้างนอกได้ คนทั่ว ๆ ไปทำได้มันง่ายมายากล
ประเทศไหนมันทำได้ ? ประเภทตำรวจไล่ยิงผู้ร้ายอยู่ในจอ มันเปิดหลังทีวี
หัวผู้ร้ายออกมา ตำรวจยิงง ในจอมันหายไปแล้วนี่ (หัวเราะ) สนุกดี
เรื่องบินโบอิงทั้งคัน เขาสามารถทำให้หายไปไหน เอาผ้าคลุมอยู่สองฝั่ง

ของกำแพงเมืองจีน เดินมุดผ้าคลุมไปหายไปทะลุอีกฝั่งหนึ่ง นั่นจริง ๆ ก็คือ
กำลังของกสิณ อธิษฐานให้มันมีช่องว่าง แล้วก็เดินผ่านไปแค่นั้น อาตมา
เองไม่ได้อย่างเขายังเดินทะลุประตูฝั่งพม่า มาไม่รู้เท่าไรต่อเท่าไรนี่นา
มันเปิดดีสี่ครั้ง แต่เราไปตั้งแตดสี่ เรื่องอะไรจะยืนให้ขงกิน ก็เข้าไปสวนมนต์
ข้างใน ที่หลวงพ่อบุญมาที่เขากำทำพิธีสงฆ์พระพักตร์ล้างหน้ากัน
นั่นแหละ เราก็เข้าไปสวนมนต์ข้างในก่อน ก็เล่นอติปิโส ๓ ห้อง ล่อไป
๗ จบ พอดีสี่ครั้งเขาก็เปิดประตู ทั้งพระทั้งโยมก็กรูกันเข้ามา ครุพาน้อย
เขาตามหลังมา เขาถามหลวงที่เข้ามาอย่างไรครับ ? บอกวิธีเดิม ราชัน
เขาเห็นบ่อยเขาไม่แปลกใจหรอก คนอื่นไปแล้วมันติดคุณแจ
เราไปนี่คุณแจมันไม่ติด เราก็เข้าไปเรื่อยๆ

ถาม : เคยไปวัดคอนาลโย ที่แท้ยังง ?
ตอบ : (หัวเราะ) วัดคอนาลโยนั่นไม่เจตนา ท่านเจ้าคุณ ท่าน
อนุญาตแล้ว ไปถึงตีห้าพอดี ท่านเจ้าคุณกำลังสะพายบาตร นั่งรอรอบบนช้อย
ไปถึงก็กราบๆ อ้าว คุณมาตอนนี้หรือ ? ขอภัยนะผมกำลังจะไปฉันท
ที่เชียงใหม่ (วัดคอนาลโยอยู่พะเยา) ผมยกวัดให้คุณเลย ไปจัดการเอาเอง
ก็แล้วกัน อยากจะดูตรงไหน จุดที่เราอยากที่สุดก็คือ เข้าไปกราบพระแก้ว
ในหอ ในหอพระแก้วเขาจะมีพระแก้วที่แกะสลักมาจากมรกต องค์กรประมาณ
หัวแม่มือ แล้วก็จะจะมีพระแกะสลักมาจากบุษราคัมองค์เล็ก ๆ
แต่ราคาแพงมาก น่ารักมาก เราก็แหม ไปถึงก็ต้องกราบตรงนั้น
เขาเปิดต้องสองโมงครึ่ง ไปถึงตีห้า ไปนั่งรอ สามชั่วโมงครึ่งไข่ม้อย
เราไปถึงเขาก็ให้เป็นบ้านเรา แล้วนี่ ก็เปิดมันทั่วเลย เปิดประตู เปิดหน้าต่าง
เปิดไฟ พวกทหารที่มันไปตั้งกองรักษาอยู่มันคว่ำเอ้มสืบท วิ่งกันตบตบ ๆ

มาเต็มไปหมดเลย มาถึงมันเย็นงๆ พระเปิดได้อย่างไร ยังไม่ถึงเวลา เราก็เลยบอกหลวงพ่อก่อนอนุญาตแล้ว เขาคิดว่าหลวงพ่อก่อนให้บุญแจกรามาไหม้ย (หัวเราะ) ตัวใครตัวมัน

ถาม : คนละเรื่องเดียวกันเลยครับ
ตอบ : (หัวเราะ) คนละเรื่องกัน คือเขาเข้าใจอย่างงั้น เราต้องปล่อยให้เขาเข้าใจอย่างงั้น ว่าไม่ได้ไหม้ย ก็เราบอกเมื่อก็เจอหลวงพ่อดรตรงนั้นนะ หลวงพ่อก่อนอนุญาตแล้วเขาก็คิดว่าหลวงพ่อก่อนให้บุญแจกรามา ขนาดตัวกระจกที่บรรจุพระนั้นเขาให้กระจกกันกระสุนนะ ของเขาราคามหาศาล พระแกะจากมรกต พระแกะจากบุษราคัม มีพระทองคำฝังเพชร มีธำมรงค์ทองคำ ต้นไม้ทองคำที่ฝังอัญมณี ราคาทำไร่ ? ขนาดทหารต้องไปตั้งกองรักษาการณ์อยู่ใกล้ๆ สามคนสี่คนวิ่งมาเหนื่อยเปล่า พระเปิดซะเกลี้ยง ทุกซอกทุกมุมเลย แล้วไปอีกทีหนึ่งก็วัดหลวงปู่ครูบาวงค์ ไปถึงเขาฉันทเพลกันพอดี ไม่มีพระเจ้าหน้าที่อยู่เลขสักองค์ หลวงปู่ก็ไม่อยู่ แล้วต้องการวัดดมงคผลหลวงปู่ จะทำยังไง เปิดตู้ขายเองเลย ราคาคิดไว้แล้วนี่ ก็ขายให้ตัวเองนี่แหละ รับเงินแล้ว ก็กองๆไว้ในตู้ ปิดตู้ให้เขาเสร็จก็กลับ (หัวเราะ) เจ้าหน้าที่เขามาคงง ๆ ว่าเงินมันไหลมาจากไหน กองๆอยู่นั้นนะ นำสนุกมัย (หัวเราะ) ลองทำดูเป็นลูกขุนแผน ไอ้วิชาขโมยมันต้องทำได้

ถาม : คาถาอะไรละ ?
ตอบ : คาถา นะ มะ พะ ทะ ถอยหลังเป็น ทะ พะ มะ นะ ตัวถาดานะ ไม่สำคัญ คำสำคัญตรงทำใจ ตัวตรงทำใจก็คือ ความรู้สึกของเรา ต้องคิดว่ามันไม่คิดบุญเจออยู่ โยมลองจับประตูที่ไม่ได้ล็อกนะ แล้วบิดประตู ลูกบิดนะ ใจเราสบายอย่างไร บิดไปเรื่อยๆ อย่างไม่ ต้องทำอย่างงั้นนะ

คือ ให้ใจมันอยู่ลักษณะเดียวกัน ถ้าทำอย่างนั้นนะ หลุดซะทุกดอกเลย

คราวนี้ ปีนั้นก็คิดว่า เขียวเขียวพระเขาหน้อย ทั้งกาแพ ทั้งโอวัลดิน ทั้งคอฟฟี่หมดอะไร ยัดเข้าห้องหมด ล็อกกุญแจ อยากกินไปเปิดเอาเอง ห้ามใช้กุญแจ และห้ามจับแฉะด้วย อุดหัวโคเลย (หัวเราะ) ถ้าหากว่าไม่เขียวเขียวขนาดนั้น ก็ไม่ค่อยเอาดีกัน นำสนุกมัย ? ไปฝึกที่โน้นนะจริง ๆ แล้วมันเหมือนกับไม่ทำอะไรเพราะว่าปล่อยไว้รับผิดชอบกันเอง ไปภาวนาเอา ไปทำเอา มีเทพมีหนังสืออ่านเอา ฟังเอา ถ้าตรงไหนตีความไม่ถูกหรือทำต่อไม่ได้ มาถามจะบอกให้ เพราะหลวงพ่อก่อนสอนเรามาแบบนี้ สอนแบบสอนผู้ใหญ่ ในเมื่อท่านสอนแบบสอนผู้ใหญ่ ให้รับผิดชอบเอาเอง เรามันถนัดแบบนี้ ถึงเวลา ลูกศิษย์ก็ต้องอย่างงั้น ถึงเวลา คุณก็ต้องไปอ่านตำราเอา ไปฟังเทพเอา ทำตรงไหนได้ก็ทำไป เอาหน้อยมัย ทะ พะ มะ นะ ถอยหลัง แต่ว่าจริงๆ แล้ว ตัวถาดานันทำให้ใจเป็นสมาธิเท่านั้น กำลังใจของเรา ต้องใช้ความรู้สึกว่ามันไม่ได้ล็อกอยู่ เปิดประตูแบบเดียวกับเรามั่นใจว่า ประตูนี้ไม่ได้ล็อกแน่ แล้วเราเปิดประตูเข้าไป ใจมันสบาย มันปล่อยวางอย่างงั้น ก็ปล่อยวางอย่างงั้นแหละ แบบเดียวกันเลย ถ้าเราทำอย่างนั้นได้ แค่อ้อมมือแตะ มันก็หลุดเลย ยังคืนะวันนั้นไปกันเป็นสิบไหม้ย สิบสามคนไหม้ย หมอเพชรด้วย จัดแจงเปิดเลย ก็ท่านบอกแล้วว่า ท่านยกวัดให้เราเลยนะ เราเป็นเจ้าของ เราก็เปิดได้ ฮีๆ เล่นเอาทหารวิ่งดับเพลิง เพราะมันเปิดได้ยังไง คราวนี้พอเราบอกว่ามีก็เจอหลวงพ่อก่อน หลวงพ่อก่อนอนุญาตแล้ว เขาก็เลยพลอยคิดว่า หลวงพ่อก่อนให้บุญแจกรามา สบาย

ถาม : วัดอะไรละ (คนมาใหม่)
ตอบ : วัดอนาลโย วัดใหญ่ที่สุดของพะเยา อูร์ริมกว๊านพะเยา

หลวงพ่ไพบูลย์ ท่านเป็นพระธรรมยุต แต่ว่าท่านคบหาพระมหานิกาย เยอะมาก เพราะว่าของท่านเอง ท่านก็คิดมาทางฤทธิ ทางอภิญญา อะไร เหมือนกัน พวกออกมาทางฤทธิ ทางอภิญญา นิสัยมัน ถ้าหากว่าพูดภาษา ชาวบ้าน นิสัยนักเลงหน่อย คบหากันง่ายดี ก็คิดดูฟังไปถึง ท่านบอกยกวัด ให้คุณเลย ไปจัดการเอาเองก็แล้วกัน (หัวเราะ) ตอนนี้เป็นอะไร เจ้าคุณ รัตนกรวิสุทธิมั่ง ท่านไปสร้างตรงนั้นเพราะว่าโดนลงดี เจ้าที่ท่านมาในร่าง ของมังกร อาละวาดจะไม่ให้ท่านอยู่ ท่านบอกว่า ก็ให้มันรู้ไปว่า จะมีอะไร เกินกว่าคุณพระได้ คุณพระรัตนตรัยถือว่าใหญ่ที่สุด ในเมื่อคุณพระรัตน ตรัยใหญ่ที่สุด จะยอมแพ้ให้เจ้าที่อาละวาดแล้วเรานี้มัน อายเขาก็ ไปพีดกันที่นั่นจนกระทั่งเขายอม แต่ว่าถึงยอมก็ต้องตั้งศาลให้นะ ไม่งั้นเขาแกล้งคนอื่น ไม่งั้นลูกศิษย์ ลูกหาไปนี้ พ่อแกล้งกระเจายเลยต้องตั้ง ศาลให้เขา ทุกวันนี้ถ้าขึ้นไปจะเจอศาลเจ้าพ่อมังกรเขียว บางคนก็แปลกใจ หลวงพ่อเป็นพระไทยแท้ๆ ทำไมมีศาลจีน ศาลเจ้าอยู่ในวัดด้วย ไม่ตั้งให้ก็ ไม่ได้เขาบังคับ

โปรดเวไนยสัตว์ (๑)

เข้าวันหนึ่ง ขณะที่พระพุทธองค์ประทับอยู่ ณ เวฬุวันวิหาร ทรงตรวจ ดูโลกด้วยพุทธจักขุ ทอดพระเนตรเห็น สิงคาลกบุตร กำลังนอนน้อมทิสทั้ง หลายอยู่ พระพุทธองค์ทรงดำริว่าวันนี้เราจักกล่าวธรรมอันเป็นวินัยของคฤหัสถ์ แก่สิงคาลกบุตรด้วยคำนั้นจักมีผลแก่มหาชนจึงเสด็จเข้าไปบิณฑบาตในกรุงราช กฤห์ทอดพระเนตรเห็นสิงคาลกบุตรศรัสถามว่า เธอทำอะไรหนอ

ในอรรถกถา กล่าวว่าบิดาและมารดาของสิงคาลกบุตรเป็นอุบาสก และอุบาสิกาผู้โศดาบัน มีความเชื่อมั่นในพระผู้มีพระภาคเจ้ามาก พยายามให้บุตรผู้ไม่มีศรัทธา ไม่มีความเลื่อมใสได้เข้าไปเฝ้าและฟังธรรมเทศนา จากพระศาสดา แต่ก็ไม่สำเร็จ

สิงคาลกบุตรกล่าวว่า การเข้าไปหาสมณะทั้งหลายย่อมไม่มีแก่นจัน เพราะการเข้าไปหาสมณะก็ต้องไหว้ เมื่อก้มลงไหว้หลังก็เจ็บ เขาก็ด้านจำเป็นต้อง นั่งบนพื้นดิน เมื่อนั่งบนพื้นดินผ้าก็จะเปื้อน จำเดิม แต่เวลานั่งใกล้ย่อมมีการสนทนา เมื่อมีการสนทนาย่อมบังเกิดความคุ้นเคย จากนั้นย่อมต้องนิมนต์ แล้วถวายจีวร และบิณฑบาต เป็นต้น เมื่อเป็นเช่นนั้นประโยชน์ย่อมเสื่อม

บิดามารดาแม้จะสอนจนตลอดชีวิต ก็ไม่สามารถจะทำให้บุตร เข้าใกล้ พระศาสนาได้ ก่อนจะสิ้นชีวิต บิดาให้โอวาทบุตรว่าลูกควรจะถูกแต่เข้าตรูแล้วจึง นอบน้อมทิสทั้งหลาย ทั้งนี้บิดาประสงค์ว่า หากพระพุทธองค์ หรือพระสาวก ทั้งหลายเข้าไปบิณฑบาต ได้เห็นการกระทำเช่นนั้นแล้วจักได้ชี้แจงให้บุตรเกิด ความเข้าใจ ความหมายของการไหว้ที่คิในทางที่ถูกที่ควร สิงคาลกบุตรจัก ได้บังเกิดความศรัทธาเลื่อมใสในพระพุทธศาสนา

สิ่งกาลกบุตรไม่เข้าใจ และไม่ทราบจุดมุ่งหมายของบิดา หลังจากบิดาสิ้นชีวิตแล้วเขาออกไปประกอบอัญชลีมีผ้าเปียก มีผมเปียก นอบน้อมทักทายหลายอยู่ทุกเช้าตามคำสั่งของบิดามาตลอด

พระผู้มีพระภาคเจ้าเสด็จออกมาบิณฑบาตตรัสถามความเป็นมาของการกระทำเช่นนั้นสิ่งกาลกบุตรจึงทูลถึงคำสั่งของบิดาให้ทรงทราบพระพุทธรองค์ทรงแนะนำสิ่งกาลกบุตรจึงกราบทูลขอประทานโอกาสให้พระองค์ทรงแสดงการนอบน้อมทักทายหลาย ในวินัยของพระอริยะ

พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงแสดงการละกรรมกิเลส ๔ ประการ คือ ปาณาติบาต อทินนาทาน กาเมศฺมุจฺฉาจาร และมุสาวาท

ไม่เสพความเสื่อมแห่งโรคะ ๖ คือ อบายมุขทั้ง ๖ ได้แก่ เป็นนักเลงสุราชอบเที่ยวกลางคืน ชอบเที่ยวดูการละเล่น เล่นการพนัน คบคนชั่วเป็นมิตรและเกียจคร้านในการทำงานแล้วทรงตรัสการนอบน้อมทักทายหลายว่า

มารดาบิดาเป็นทิศเบื้องหน้า	คือทิศตะวันออก
อาจารย์เป็นทิศเบื้องขวา	คือทิศใต้
บุตรภรรยาเป็นทิศเบื้องหลัง	คือทิศตะวันตก
มิตรอำมาตย์เป็นทิศเบื้องซ้าย	คือทิศเหนือ
ทาสกรรมกร	เป็นทิศเบื้องต่ำ
สมณพราหมณ์	เป็นทิศเบื้องบน

นี่คือทิศทั้งหลายในวินัยของพระอริยเจ้า ที่ควรนอบน้อมคลุห้สติในตระกูลผู้ไม่ประมาท ควรนอบน้อมทักทายเหล่านี้จักมีแต่ความจริง ไม่มีชื่อเสียง

พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสดังนี้แล้ว สิ่งกาลกบุตรขอแสดงตนเป็นอุบาสก ผู้ถึงพระรัตนตรัยเป็นสรณะตลอดชีวิต จากนั้น พระพุทธรองค์จึงเสด็จเข้าไปในกรุงราชคฤห์ เพื่อบิณฑบาต

โปรดเวไนยสัตว์ (๒)

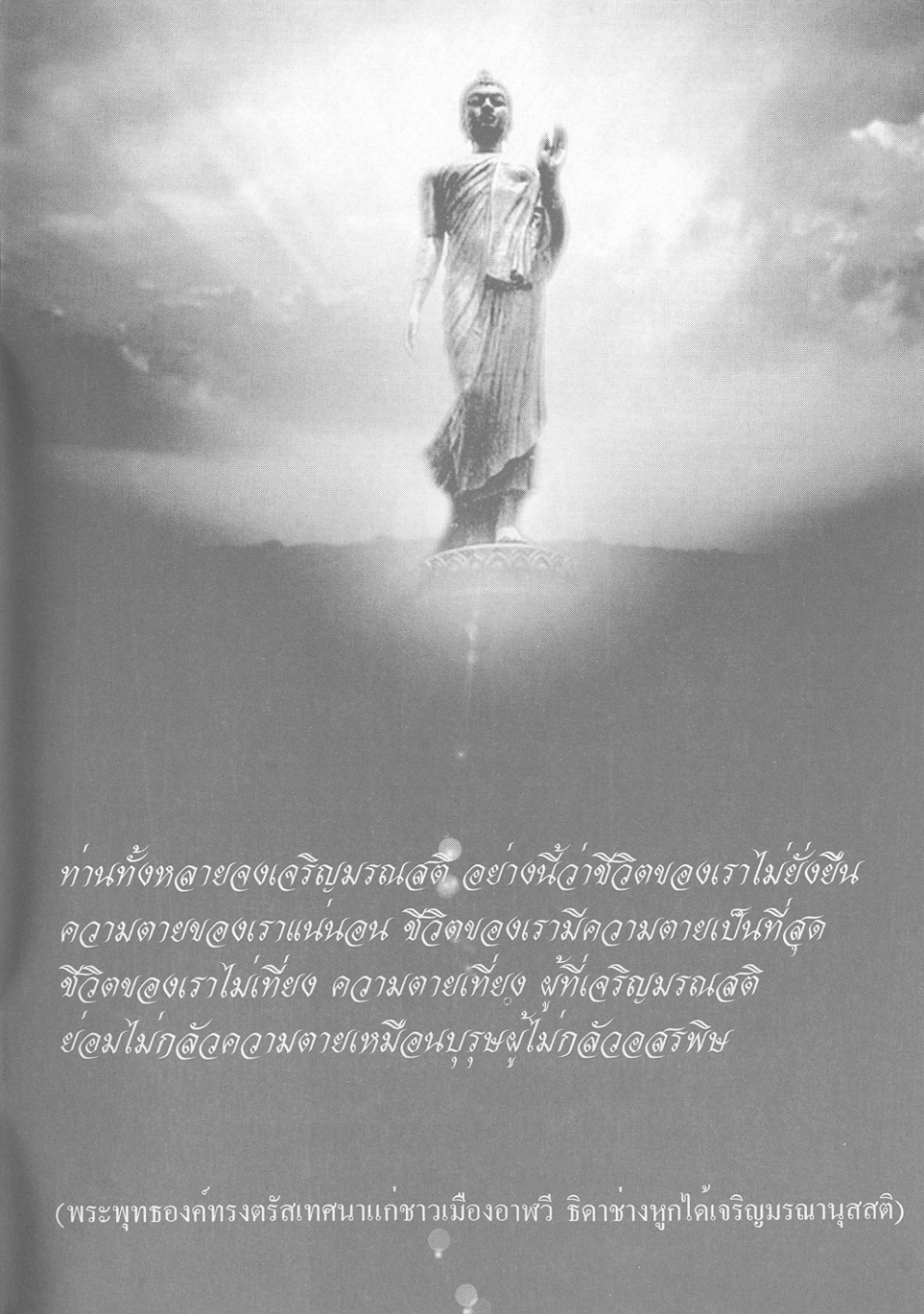
ครั้งหนึ่ง พระเจ้าพิมพิสาร มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้า ให้ส่งทูตไปยังเมืองจำปา แคว้นอังคะ มีรับสั่งให้ โสณโกพิวิสะ บุตรเศรษฐีมาเฝ้า คุณมีพระราชกรณียกิจบางประการ โสณะออกเดินทางพร้อมกับชนชาวอังคะจำนวนหนึ่ง มาเฝ้าตามพระราชดำรัส ครั้นมาถึงและถวายบังคมแล้ว พระเจ้าพิมพิสารทรงแนะนำชนชาวอังคะเหล่านั้น ในประโยชน์ปัจจุบัน และรับสั่งให้ชนเหล่านั้น ไปเฝ้าพระศาสดา เพื่อพระพุทธรองค์จักทรงสั่งสอนประโยชน์ภายในภาคหน้า พวกเขาจึงพากันไปเฝ้าพระศาสดาที่เขากิชมภู พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงแสดงอนุပ္พุพภลา และอริยสัจ ๔ ชนทั้งหมดได้บรรลุธรรม ณ ที่นั้น ได้ขอแสดงตนเป็นอุบาสก ผู้ถึงพระรัตนตรัย

โสณเศรษฐีบุตร มีความคิดว่าบุคคลที่ยังครองเรือนอยู่ จะประพฤติพรหมจรรย์ให้บริสุทธิ์ดุจดั่งสังข์ที่ขัดแล้ว ทำไม่ได้ง่าย เราพึงปลงผมและหวดครองผ้ากาสาวะออกจากเรือน บวชเป็นบรรพชิต หลังจากชาวเมืองหลีกไปไม่นานนัก โสณโกพิวิสะ ได้เข้าไปกราบทูลพระพุทธรองค์ขอบรรพชาอุปสมบท ครั้นได้รับบรรพชาอุปสมบทในพุทธสำนักแล้วไปพำนักอยู่ที่ป่าสีตวัน ท่านปรารถนาความเพียร เติบงกรรมจนทำทั้ง ๒ แตรก สถานที่เดินจงกรมเป็อนโลหิตดุจดุสถานที่มีงาโค

พระโสณโกพิวิสะคิดว่า บรรดาสาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้าที่ปรารถนาความเพียร เราก็เป็นรูปหนึ่ง แต่ในจิตใจเรายังไม่หลุดพ้นจากอาสวะ สมบัติในตระกูลของเรามีอยู่ เราอาจบริโภคนสมบัติและบำเพ็ญกุศลได้ เราจะลาสิกขาไปเป็นคฤหัสถ์ ใช้สอยโภคทรัพย์และทำบุญดีกว่า

พระศาสดาทรงทราบความกังวลใจของพระโสณะ จึงเสด็จจากเขากิษฌกุฏ ไปปรากฏตรงหน้าท่านพระโสณะที่ป่าสีตวัน ตรัสว่า โสณะเมื่อเธออยู่ครองเรือน เธอเป็นผู้ฉลาดในการคิดพิณ ก็สมัยใด สายพิณของเธอตึงไป หย่อนไป หรือไม่ตึงไม่หย่อน เธอย่อมรู้ในเสียงนั้น ฉันทใด ความเพียรที่เธอปรารถนากินไป ย่อมเป็นไปเพื่อความฟังชาน ความเพียรที่หย่อนกินไป ย่อมเป็นไปเพื่อความเกียจคร้าน ดูก่อน โสณะ เธอจงตั้งความเพียรให้สม่ำเสมอ จงตั้งอินทริยให้สม่ำเสมอ และจงถือนิมิตในความสม่ำเสมอ นั้น พระโสณะกระทำตามโอวาทนั้น หลีกออกจากหมู่ผู้เดียว มีความเพียร ตั้งใจแน่วแน่อยู่ในพระโอวาท ไม่นานนัก พระโสณโกปิวิสะ ก็ได้เป็นพระอรหันต์รูปหนึ่ง ในจำนวนพระอรหันต์ทั้งหลาย

เมื่อบรรลอรหันต์แล้ว ท่านพระโสณะได้เข้าไปเฝ้าพระผู้มีพระภาคเจ้าที่พระคันธกุฎี ภูเขากิษฌกุฏ กราบทูลว่า ข้าพระองค์ได้ทำกิจที่ควรทำเสร็จแล้ว บรรลุประโยชน์ของตนแล้ว หมัดสิ้นกิเลสเครื่องประกอบในภพ หลุดพ้นเพราะรู้โดยชอบ ภิกษุผู้นั้นย่อมเป็นผู้หนีไปในเนกขัมมะ ๑ ความสังัด ๑ ความไม่เบียดเบียน ๑ ความสิ้นตัณหา ๑ ความสิ้นอุปาทาน ๑ ความไม่หลงใหล ๑

ท่านทั้งหลายจงเจริญมรณเสถียร อย่างนี้ว่าชีวิตของเราไม่ยั่งยืน
ความตายของเราแน่นอน ชีวิตของเรามีความตายเป็นที่สุดท้าย
ชีวิตของเราไม่เที่ยง ความตายเที่ยง ผู้ที่เจริญมรณเสถียร
ย่อมไม่กลัวความตายเหมือนบุรุษผู้ไม่กลัวอสูรพิษ

(พระพุทธองค์ทรงตรัสเทศนาแก่ชาวเมืองอาฬวี ฐิติชา่งหูกได้เจริญมรณานุสสติ)